ΓΡΑΝΑΖΙ

Επικοινωνία με Συντακτική Ομάδα
Email: granazi.org@gmail.com
Web: http://granazi.org
Τηλ.: 94007480

Φεβρουάριος 2015
Αρ. Τεύχους № 1

Οργανώνοντας Τις Αντιστάσεις μας από τα ΑΡΙΣΤΕΡΑ

τιμή ενίσχυσης €2.00

Μηνιαία Έκδοση Οργάνωσης ΓΡΑΝΑΖΙ

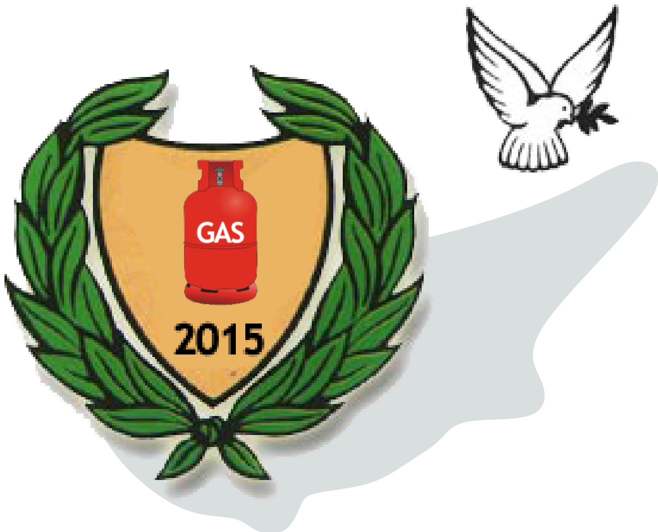
http://granazi.org

Τι θα διαβάσετε

Κυπριακή ΑΟΖ: αέρας κοπανιστός

Τα τελευταία τέσσερα χρόνια, εν μέσω της βαθύτερης καπιταλιστικής κρίσης και κοινωνικής κατάρρευσης, η ελληνοκυπριακή άρχουσα τάξη παίζει το τελευταίο της χαρτί. Με τους κοινοβουλευτικούς της εκπροσώπους και τα συστημικά ΜΜΕ να λειτουργούν ως φερέφωνά της, προσπαθεί να μας πλασάρει το παραμύθι ότι θα σωθούμε από τα δήθεν κολοσσιαία κοιτάσματα πετρελαίου και φυσικού αερίου.

Το κόλπο είναι παλιό αλλά αποτελεσματικό. Οι αστοί γνωρίζουν καλά ότι ο πολύς κόσμος έχει μάθει να ελπίζει στις εύκολες λύσεις των προβλημάτων του και περιμένει καρτερικά την άντληση υδρογονανθράκων ελπίζοντας ότι θα ζήσει... σαν Σαουδάραβας πρίγκιπας. Ως αποτέλεσμα, αποδέχεται στο μεσοδιάστημα τις περικοπές και την εξαθλίωση που του επιβάλλεται και περνάνε σε δεύτερη μοίρα οι συζητήσεις περί μνημονίου, χρέους, ιδιωτικοποιήσεων, κατάργησης του κράτους πρόνοιας, διάλυσης εργασιακών και κοινωνικών δικαιωμάτων.



Ας δούμε, λοιπόν, τι είναι πραγματικά η περιβόητη και πολυσυζητημένη κυπριακή Αποκλειστική Οικονομική Ζώνη (ΑΟΖ), ποιοι εμπλέκονται και τελικά για ποιους προορίζονται τα όποια οφέλη της.

συνέχεια στη σελίδα 9

Προϋπολογισμός μιας αποικίας χρέους

σελίδα 7

Η Ευρώπη των από κάτω ξεσηκώνεται Εμείς;

σελίδα 3

γρανάζι (το): σύμβολο του εργατικού κινήματος. Αναπόσπαστο και σημαντικότερο κομμάτι στη λειτουργία του συστήματος.

του Πέτρου Γιαννούλη

Η Ευρώπη των από κάτω ξεσηκώνεται. Εμείς;

Οι μέρες που πολλοί πίστευαν πως η Ευρωπαϊκή Ένωση μπορεί να εξασφαλίσει ευημερία και δημοκρατία στην Ευρώπη τελείωσαν. Για αυτό φρόντισαν οι ίδιες ευρωπαϊκές κυβερνήσεις που μας τσακίζουν για να προστατέψουν τα συμφέροντα των καπιταλιστών του κάθε κράτους-μέλους ξεχωριστά αλλά και όλων μαζί ως άρχουσα τάξη. Οι απολογητές του καπιταλιστικού συστήματος πασχίζουν να μας πείσουν πως δεν υπάρχει εναλλακτική. Γιατί δεν τα καταφέρνουν όμως; Επειδή βιώνουμε μια πρωτοφανή ανασύνταξη και αντεπίθεση του εργατικού κινήματος και της αριστεράς που μας γεμίζει πείσμα και αισιοδοξία. Για να το πούμε με τα λόγια του Γκράμσι «στην απαισιοδοξία της γνώσης αντιπαραθέτουμε την αισιοδοξία της βούλησης»:

Κροατία



Οι εξεγέρσεις που συντάραξαν τις αραβικές χώρες και έγιναν γνωστές ως η 'αραβική άνοιξη' ενέπνευσαν χιλιάδες ανθρώπους στην Κροατία με αποτέλεσμα το 2011 να συγκροτήσουν ένα ριζοσπαστικό κίνημα ενάντια στο τραπεζικό σύστημα, στις ιδιωτικοποιήσεις και στις πολιτικές φτώχειας της δεξιάς κυβέρνησης. Μέσα από αυτό το κίνημα ξεπήδησε και η οργάνωση 'Ανθρώπινο Τείχος' ως απάντηση σε μια σκληρή πραγματικότητα: Τα τελευταία χρόνια στην Κροατία οι κατασχέσεις πρώτης κατοικίας αυξήθηκαν κατά 2100%. Στο πλευρό των θυμάτων αυτής της πολιτικής στάθηκε το 'Ανθρώπινο Τείχος' με τους ακτιβιστές του να γίνονται ανθρώπινες ασπίδες απέναντι στους δικαστικούς κλητήρες και την αστυνομία. Με αυτό τον τρόπο κατάφεραν να αποτρέψουν 100 εξώσεις μέχρι σήμερα. Η ιστορία, όμως, δε σταματά εδώ.

Η οργάνωση αποφάσισε να κατέβει στις πρόσφατες προεδρικές εκλογές (24/12/2014) με ένα πρόγραμμα που περιλαμβάνει τη σύγκρουση με την Ε.Ε, την αποχώρηση του κροατικού στρατού από το Αφγανιστάν και της χώρας από το ΝΑΤΟ. Υποψήφιος της οργάνωσης ήταν ο 25χρονος φοιτητής Ιβάν Βίλιμπορ Σίνσιτς που μετράει ήδη 5 συλλήψεις λόγω της συμμετοχής του στο κίνημα ενάντια στις εξώσεις. Ο Σίνσιτς συγκέντρωσε το 16,4% των ψήφων, κατέλαβε την τρίτη θέση και δηλώνει πως το Ανθρώπινο Τείχος επιδιώκει τη δημιουργία μιας πανευρωπαϊκής πλατφόρμας από κόμματα και οργανώσεις που κινούνται προς την ίδια κατεύθυνση.

Βέλγιο

Στις 15 του περασμένου Δεκέμβρη μας ήρθε μια «ασυνήθιστη» είδηση από το «συντονιστικό κέντρο» της Ε.Ε., τις Βρυξέλλες. Εκείνη τη μέρα, η πόλη-έδρα της Ευρωπαϊκής Επιτροπής, του Συμβουλίου της Ε.Ε αλλά και του ΝΑΤΟ παρέλυσε. Στην πραγματικότητα παρέλυσε ολόκληρο



το Βέλγιο από μια απεργία που κινητοποίησε το σύνολο της εργατικής τάξης στη Φλάνδρα και στη Βαλονία, στον ιδιωτικό και στο δημόσιο τομέα, στη βιομηχανία και στις δημόσιες υπηρεσίες, στις μεταφορές και στο εμπόριο.

Την απεργία οργάνωσαν από κοινού όλες οι συνδικαλιστικές οργανώσεις κάτω από την ασφυκτική πίεση των εργαζόμενων που βλέπουν τα δικαιώματα τους να εξατμίζονται την τελευταία πενταετία. Η κατάσταση των συνδικάτων στο Βέλγιο έχει ιδιαίτερο ενδιαφέρον και αξίζει να τη δούμε συνοπτικά γιατί αναμένεται να παίξουν κεντρικό ρόλο στις πολιτικές εξελίξεις. Μέχρι σήμερα το συνδικαλιστικό κίνημα δεν ήταν ιδιαίτερα πολιτικοποιημένο. Το γεγονός αυτό επέτρεψε στις συνδικαλιστικές ηγεσίες να επιβάλουν λογικές ταξικής συνεργασίας και «κοινωνικής ειρήνης» προς το συμφέρον, βέβαια, των αφεντικών. Τα συνδικάτα, όμως, είναι ιδιαίτερα μαζικά (3,5 εκατ. συνδικαλισμένοι εργάτες σε πληθυσμό 10 εκατ.) και πολύ καλά οργανωμένα. Σύμφωνα με τον Daniel Tanuro, στέλεχος της βελγικής αντικαπιταλιστικής οργάνωσης LCR-SAP το στοίχημα της περιόδου είναι «να εκδιωχθεί η δεξιά κυβέρνηση Michel και να ανοίξει στα συνδικάτα η συζήτηση πάνω σε ένα σχέδιο αντικαπιταλιστικό άμεσης ανάγκης, με την προοπτική ενός αγώνα για μια κοινωνική κυβέρνηση».

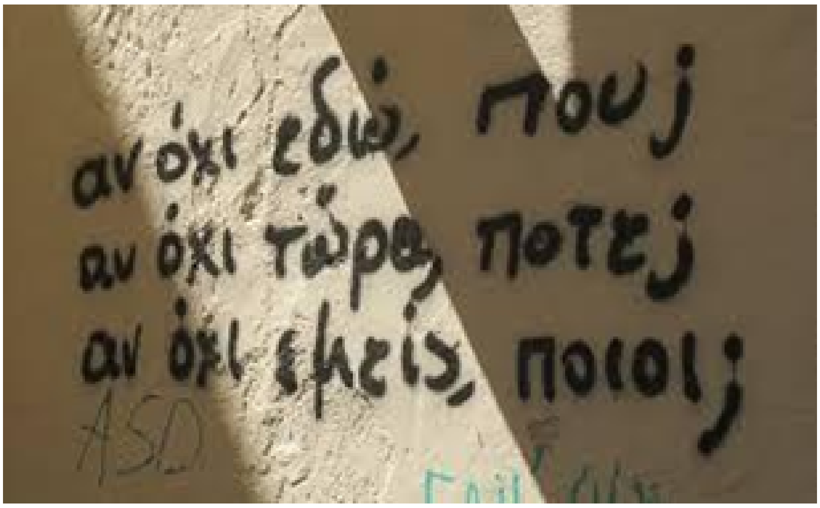
Ισπανία

Το τελευταίο διάστημα, ολοένα και συχνότερα τα μάτια του κόσμου στρέφονται στην Ισπανία και σε έναν πολιτικό σχηματισμό που έχει ταράξει τα λιμνάζοντα νερά της ισπανικής πολιτικής σκηνής, στο Podemos. Το Podemos γεννήθηκε το 2013 μέσα από το κίνημα 15Μ, όταν εκατοντάδες χιλιάδες άνθρωποι διαδήλωναν με βασικό σύνθημα: "ψωμί, δουλειά, στέγη και αξιοπρέπεια". Έχτισε την επιρροή του στηρίζοντας τις απεργίες των ανθρακωρύχων, των πυροσβεστών και των εργαζόμενων στα νοσοκομεία, το κίνημα κατά των εξώσεων και το κίνημα των ανέργων.



Διατύπωσε ένα πρόγραμμα βασισμένο στις ανάγκες των πολλών και εμφανίζεται συχνά στην πρώτη θέση των δημοσκοπήσεων.

Όμως, αυτή η διαδικασία δεν προχωρά χωρίς προβλήματα, κινδύνους και πισωγυρίσματα. Εν όψει εκλογών η ηγεσία του Podemos γύρω από τον Pablo Iglesias εγκαταλείπει τις ριζοσπαστικές θέσεις και προσπαθεί να περιορίσει την επιρροή της αντικαπιταλιστικής πτέρυγας του σχήματος. Όπως σημειώνει χαρακτηριστικά ο Brais Fernantez από την Izquierda Anticapitalista: «Το Podemos βρίσκεται σε μια μεταβατική φάση, ή θα έρθει σε ρήξη με το κίνημα 15M ή θα συνεχίσει να αποτελεί τη συνέχειά του…». Στην Ισπανία διαμορφώνεται η δυνατότητα να ανατραπεί η δεξιά κυβέρνηση και οι πολιτικές της στους δρόμους. Τίποτα, όμως δεν είναι δεδομένο. Πολλά θα κριθούν από την ικανότητα των Ισπανών συντρόφων και συντροφισσών να εντάσσουν όλο και πιο πλατιά κομμάτια της κοινωνίας σε ένα κίνημα που ξεκινάει από σήμερα το ξήλωμα των πολιτικών του κεφαλαίου με στόχο την οριστική συντριβή του καπιταλισμού. Γιατί μόνο μια τακτική που υπηρετεί το στρατηγικό στόχο του σοσιαλισμού μπορεί να είναι αποτελεσματική.



Ελλάδα

Αναμφισβήτητα, η Ελλάδα εξελίχθηκε στον πιο αδύναμο κρίκο της ευρωπαϊκής καπιταλιστικής αλυσίδας. Έγινε το πειραματόζωο της Ε.Ε και η πλειοψηφία των ανθρώπων που ζουν και εργάζονται στη χώρα βιώνει τραγικές καταστάσεις. Όμως, το πειραματόζωο δεν έκατσε ήσυχα στο κλουβί του. Στις πολύμορφες κοινωνικές αντιστάσεις που ξεδιπλώθηκαν την τελευταία πενταετία συμμετείχαν εκατομμύρια άνθρωποι. Και επειδή η αριστερά στην Ελλάδα έγινε οργανικό κομμάτι αυτών των αντιστάσεων, πολύς κόσμος εντάχθηκε στις γραμμές της. Σήμερα, και μετά τη διαδοχική πτώση μνημονιακών κυβερνήσεων, το πολιτικό κλίμα έχει πολωθεί εξαιρετικά.

Για πρώτη φορά στην ιστορία της χώρας ένα κόμμα της ριζοσπαστικής αριστεράς διεκδικεί να σχηματίσει αριστερή κυβέρνηση. Οι προκλήσεις που έχει να αντιμετωπίσει είναι ιστορικές και δεν αφορούν μόνο την Ελλάδα. Ο Δημήτρης Μπελαντής τις συνοψίζει ως εξής: «Ο ΣΥΡΙΖΑ μπορεί να γίνει μια δύναμη αντινεοφιλελεύθερης και αντικαπιταλιστικής ανατροπής (οικοδομώντας το Μέτωπο της Αριστεράς, από τα κάτω και τα πάνω), αλλά μπορεί, δυστυχώς, να γίνει και μια κυβέρνηση του ήπιου νεοφιλελευθερισμού. Tertium non datur, τρίτη λύση δεν υπάρχει»
Κανείς δεν μπορεί να προβλέψει αν οι πολιτικές εξελίξεις στην Ελλάδα θα γίνουν «η σπίθα που θα βάλει φωτιά στον ευρωπαϊκό κάμπο», όλα, όμως, συνηγορούν στο ότι ο επόμενος γύρος της πάλης των τάξεων… θα παιχτεί σε αυτό το γήπεδο (για να θυμηθούμε και το προεκλογικό σποτ του ανεκδιήγητου Σαμαρά). Για να έχει θετική έκβαση αυτή η μάχη, η ενότητα στη δράση της αριστεράς είναι αναγκαία. Όπως το έθεσε ο Πέτρος Παπακωνσταντίνου: «ανεξάρτητα από τις υπαρκτές, στρατηγικού χαρακτήρα διαφορές τους, όλες οι αριστερές δυνάμεις (ΣΥΡΙΖΑ, ΚΚΕ, ΑΝΤΑΡΣΥΑ κ.α.) οφείλουν να δώσουν την εκλογική και κυρίως τις μετεκλογικές μάχες σε πνεύμα αλληλοσεβασμού και αλληλεγγύης απέναντι στους κοινούς εχθρούς- το αστικό, Μνημονιακό μπλοκ και την τροϊκανή επικηδεμονία». Στις μάχες που έρχονται οι σύντροφοι, οι συντρόφισσες και όλοι οι αγωνιζόμενοι άνθρωποι στην Ελλάδα έχουν την ολόψυχη στήριξη μας.

Κύπρος;

Στην Κύπρο η διακυβέρνηση Χριστόφια απογοήτευσε τον κόσμο της δουλειάς και θόλωσε τη διαχωριστική γραμμή αριστεράς-δεξιάς, στρώνοντας το δρόμο στην επικίνδυνη κυβέρνηση Αναστασιάδη. Η ολομέτωπη επίθεση της δεξιάς στα εργασιακά δικαιώματα και το ξεπούλημα του δημόσιου πλούτου που επιχειρεί δε βρήκαν ακόμα τις απαραίτητες αντιστάσεις. Το ΑΚΕΛ - ακόμα και ως αντιπολίτευση- αλλά και οι ηγεσίες των συντεχνιών κινούνται με ηττοπάθεια και εκτονώνουν την οργή και την αγωνιστική διάθεση των εργαζομένων σε διαμαρτυρίες χωρίς οργάνωση και προοπτική.
Η κατάσταση που διαμορφώνεται αποτελεί μια τρομερή δοκιμασία αλλά και πρόκληση για τις μικρές και διάσπαρτες δυνάμεις της ριζοσπαστικής /αντικαπιταλιστικής αριστεράς. Την ώρα που η ηγεσία του ΑΚΕΛ δε δίνει προοπτική στον κόσμο που δοκιμάζεται από την κρίση, ολοένα και περισσότεροι άνθρωποι αναθεωρούν τη σχέση τους μαζί του δίνοντας την ευκαιρία στις οργανώσεις της αντικαπιταλιστικής αριστεράς να αποδείξουν τη χρησιμότητα τους.

Έχοντας αυτά στο νου, συμμετέχουμε στις διαδικασίες συντονισμού και κοινής δράσης όλης της εργατικής τάξης του νησιού. Γιατί έχουμε συνείδηση ότι μόνο όλοι μαζί ε/κ, τ/κ και μετανάστες εργαζόμενοι μπορούμε να νικήσουμε. Και σε αυτή τη μάχη δεν είμαστε μόνοι, είμαστε κομμάτι του ντόπιου, ευρωπαϊκού και παγκόσμιου κινήματος που έρχεται σε ρήξη με τον καπιταλισμό και γνωρίζει την αυξανόμενη κινητοποίηση και στήριξη εκατομμυρίων ανθρώπων!

της Μαρίας Παναγοπούλου

Η επόμενη μέρα μετά το κλείσιμο των Κ.Α

Μαύρα Κοράκια με Νύχια Γαμψά

Λίγες μόνο ημέρες μετά τη λήξη του εορταστικού πνεύματος η κυβέρνηση Αναστασιάδη αποφάσισε να στείλει ένα ομολογουμένως αξέχαστο δώρο στους εργαζόμενους των Κυπριακών Αερογραμμών, αυτό της απόλυσης. Με μια «εξαιρετικά ανθρωπιστική και κοινωνικά ευαισθητοποιημένη» κίνηση δόθηκε τέλος στην ομηρία και στην εργασιακή αβεβαιότητα εκατοντάδων εργαζομένων και των οικογενειών τους διότι από εδώ και στο εξής δεν θα έχουν να φοβούνται για τίποτα. Δε θα έχουν να φοβούνται για τη δουλειά τους μιας και αυτή ανήκει πλέον στο ένδοξο παρελθόν, στο οποίο οι άνθρωποι μπορούσαν να προγραμματίζουν τη ζωή τους, όχι ανά εξάμηνο, αλλά σε βάθος χρόνου. Μιας και όλα αυτά ανήκουν στο παρελθόν, τώρα με λυμένα χέρια μπορούμε όλοι μαζί -και πρωτίστως η κυβέρνηση μας, η οποία όπως είπε και ο πρόεδρος έκανε ότι περνούσε από το χέρι της- να περιμένουμε την ανάπτυξη.

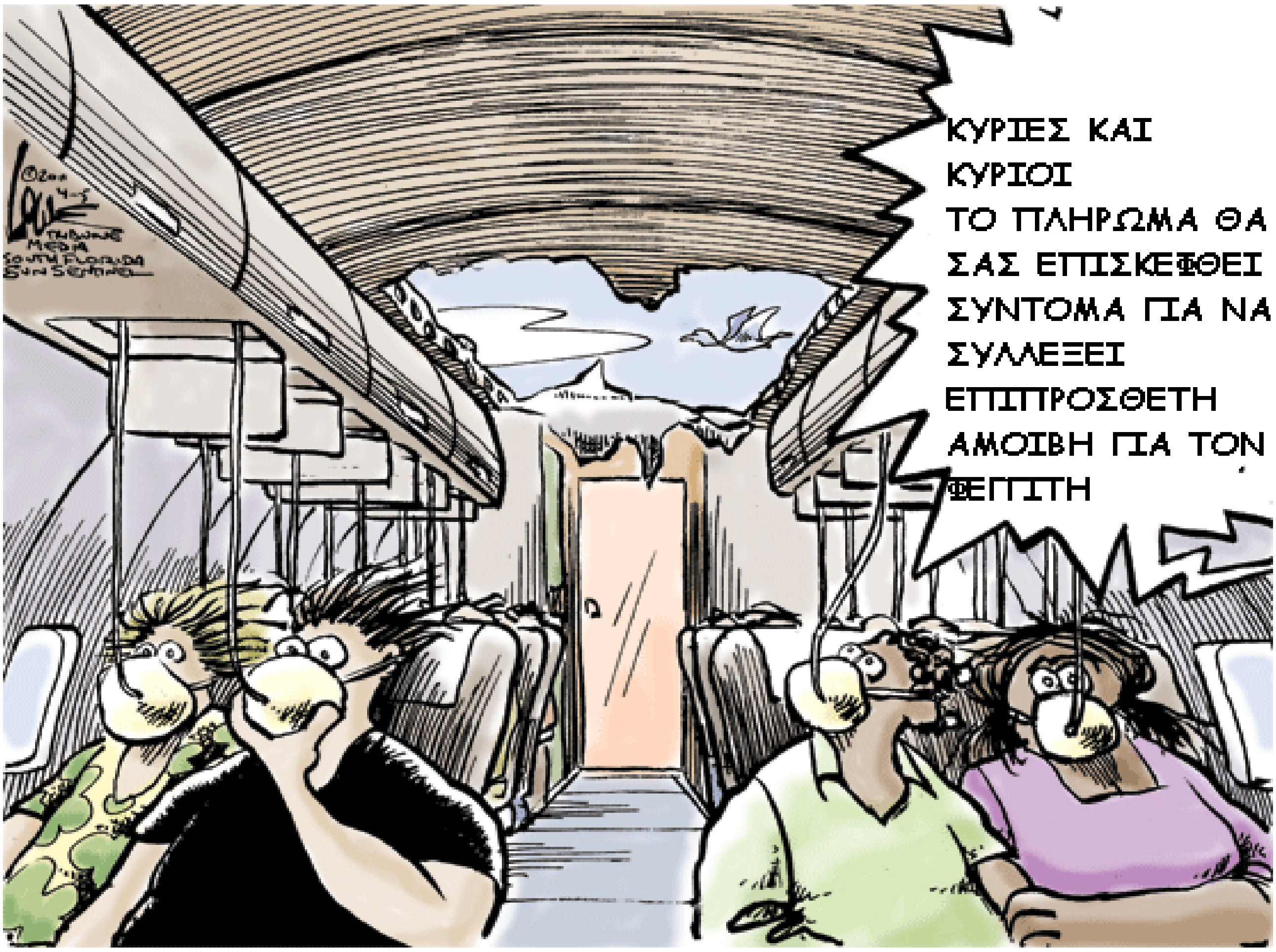
Η ανάπτυξη αναμένεται να έρθει σύντομα διότι το έδαφος έχει για τα καλά προετοιμαστεί. Το πρώτο και κυριότερο, για το οποίο έχουν, ήδη, αξιοποιηθεί χιλιάδες τηλεοπτικές ώρες και έχει καταναλωθεί άπειρο μελάνι από διαφόρων λογιών δημοσιογραφικούς οργανισμούς είναι να τεθεί σε ισχύ η τακτική του κοινωνικού αυτοματισμού. Η τακτική, δηλαδή, που βάζει τον ένα εργαζόμενο απέναντι στον άλλο, που στρέφει τους εργαζόμενους του ιδιωτικού τομέα ενάντια στους εργαζομένους του δημοσίου και αντίστροφα. Η εφαρμογή του σχεδίου θεωρείται επιτυχημένη όταν οι εργαζόμενοι, για παράδειγμα του ιδιωτικού τομέα, θεωρούν τους δημόσιους ως ανοιχτή πληγή για τη χώρα που αιμορραγεί, ενώ την ίδια στιγμή περνούν δίπλα τους «τρένα» με νομοσχέδια που επιτρέπουν ασύστολα στους πλούσιους να κερδοφορούν και να τους κόβουν «με το έτσι θέλω» τους μισθούς.

Η τακτική του κοινωνικού αυτοματισμού δεν είναι βεβαίως καινούργια και η εφαρμογή της σε αντίστοιχες περιπτώσεις ξεπουλήματος, έχει αποφέρει καρπούς. Ένα κλασικό παράδειγμα είναι η περίπτωση της Ολυμπιακής Αεροπορίας στην Ελλάδα. Η βασική προπαγάνδα πάνω στην οποία στήθηκε το ξεπούλημα της κρατικής αεροπορικής εταιρείας, όχι απλώς μοιάζει αλλά είναι ακριβώς η ίδια με αυτή που παρακολουθούμε το τελευταίο διάστημα για τις Κ.Α. Ωστόσο, παρά τα έντονα επιχειρήματα περί υπεράριθμου και ακριβοπληρωμένου προσωπικού, περί δημόσιας σπατάλης κλπ, το ξεπούλημα ή καλύτερα δώρο της τότε κυβέρνησης στους Βγενόπουλο-Βασιλάκη δεν οδήγησε στα «αναμενόμενα» αποτελέσματα. Με άλλα λόγια ούτε τα δημόσια οικονομικά εξυγιάνθηκαν, ούτε η ανάπτυξη ήρθε. Απεναντίας στη θέση της κρατικής Ολυμπιακής (την οποία κατηγορούσαν για κρατικό μονοπώλιο) μπήκε μια πάλι εταιρεία ταχύτατα αναπτυσσόμενη αλλά ιδιωτικών συμφερόντων. Το συμπέρασμα απλό και σαφές: για την κοινωνία μηδέν όφελος για τα ιδιωτικά συμφέροντα τεράστιο.



Για να επανέλθουμε στην κυπριακή πραγματικότητα και να εξετάσουμε το θρίλερ της Cyprus Airways θα χρειαστεί καταρχήν να βάλουμε σε μια τάξη τα δεδομένα. Πρώτα απ' όλα με βάση τα όσα πληροφορούμαστε από τον Τύπο οι Κυπριακές Αερογραμμές παρουσιάζουν οικονομικά προβλήματα (ζημιές) από το 2003 μέχρι σήμερα και αυτό οδήγησε τις κυπριακές κυβερνήσεις να τους δώσουν κρατικές επιχορηγήσεις, ούτως ώστε η εταιρεία να διατηρηθεί στη ζωή. Οι επιχορηγήσεις αυτές θεωρήθηκαν παράνομες από την Διεύθυνση Ανταγωνισμού της Ευρωπαϊκής Επιτροπής, η οποία κάλεσε την εταιρεία να επιστρέψει τα λεφτά στο κράτος. Η απόφαση αυτή οδήγησε την κυβέρνηση την Παρασκευή 09/01/2014 να βάλει τέλος στο πρόγραμμα πτήσεων της εταιρείας και να την κλείσει οριστικά. Παρ' όλα αυτά, σύμφωνα με δημοσίευμα του Φιλελεύθερου (10/01), ο αιφνίδιος θάνατος των Κ.Α δεν ήταν και πολύ αιφνίδιος αλλά ειλημμένη και προγραμματισμένη από καιρό απόφαση της κυβέρνησης να κλείσει την εταιρεία.

Αυτό που έχει, ωστόσο, ενδιαφέρον είναι ότι τα μακροχρόνια οικονομικά προβλήματα της εταιρείας προέκυψαν επί διοικήσεων, που διορίστηκαν από τις κυβερνήσεις και όχι από την κοινωνία. Αν ανατρέξουμε άλλωστε στο πολιτικό παρελθόν της Κύπρου αυτό που διαπιστώνουμε είναι η προσαρμογή των κυβερνήσεων σε νεοφιλελεύθερες πρακτικές και σε πολιτικές λιτότητας με αποκορύφωμα την εφαρμογή των μνημονίων. Άρα είναι απολύτως σαφές ότι οι διορισμένες διοικήσεις των Κ.Α υποτάσσονταν στους κυβερνητικούς σχεδιασμούς που είχαν σαν στόχο τον περιορισμό του κράτους και την εκχώρηση της δημόσιας περιουσίας στα ιδιωτικά συμφέροντα. Άλλωστε η πιστή εφαρμογή στρατηγικών θατσερικής εμπνεύσεως, στη δημόσια διοίκηση αντανακλά την κατάσταση που είχε διαμορφωθεί. Επί χρόνια, δηλαδή, στις θέσεις κλειδιά των δημοσίων οργανισμών βρίσκονταν άνθρωποι, οι οποίοι είτε σε μεγαλύτερο είτε σε μικρότερο αντιστρατεύονταν τον ρόλο του δημοσίου. Κοινώς, «βάλαμε τον τον λύκο να φυλάει τα πρόβατα».



Παρά, λοιπόν, τις ομολογουμένως φιλότιμες προσπάθειες των κυπριακών κυβερνήσεων και των διοικήσεων των Κ.Α. να υποταχθούν πλήρως και να παραχωρήσουν γη και ύδωρ στο κεφάλαιο (βλέπε σχέδια αναδιάρθρωσης με στόχο απολύσεις, μειώσεις του στόλου, αποξένωση της εταιρείας από τα περιουσιακά της στοιχεία) φαίνεται ότι ο ντόπιος και ξένος καπιταλισμός απαιτούσε περισσότερα. Το σίγουρο, πάντως, είναι ότι όλη η ιστορία «βρωμάει», αν αναλογιστεί κανείς διάφορες παραμέτρους πχ ότι ένας από τους πιθανούς στρατηγικούς επενδυτές για την εξαγορά των Κ.Α. εκπροσωπήθηκε από δικηγορικό γραφείο συγγενικών προσώπων του προέδρου, ότι ο ίδιος στρατηγικός επενδυτής βομβάρδιζε όλο το τελευταίο διάστημα τις Βρυξέλλες με επιστολές καταγγέλλοντας την κυβέρνηση για ενέργειες που αφορούσαν τις Κ.Α. ζητώντας την πτώχευση τους, την κόντρα ανάμεσα στη διαχειρίστρια εταιρεία των αεροδρομίων Λάρνακας και Πάφου και τις Κυπριακές αερογραμμές και τις καταγγελίες των δεύτερων για υπέρογκα τέλη και δικαιώματα και χρεώσεις καθώς και για τέλη για υπηρεσίες που δεν προσφέρονται από τη διαχειρίστρια εταιρεία. Όλα αυτά είναι βέβαια «ψιλά γράμματα» για τους δημοσιογράφους και τους κυβερνώντες, οι οποίοι προσπαθούν να μας πείσουν ότι για την κακή οικονομική κατάσταση φταίνε οι μισθοί των εργαζομένων και όχι οι υπέρογκες χρεώσεις των εργολάβων τους.

Όπως και αν εξελιχθεί πάντως η κατάσταση είτε συσταθεί νέα ιδιωτική εταιρεία, η οποία θα χρησιμοποιεί το logo της Cyprus Airways είτε αναλάβουν στρατηγικοί επενδυτές (και η κυβέρνηση κάνει το όνειρο της πραγματικότητα) το ζήτημα είναι ότι τη ζημιά την πληρώνουν ήδη οι εργαζόμενοι και μακροπρόθεσμα η κοινωνία. Αυτή τη στιγμή η κυβέρνηση δεν πουλά περιουσιακά στοιχεία των υπουργών της αλλά ξεπουλά την περιουσία όλων μας.

Τώρα που το «κρατικό βαρίδι» των κυπριακών αερογραμμών έχει βγει από τη μέση οι ουρανοί της Κύπρου είναι πλέον ανοικτοί για τα διαφόρων λογιών ξένα «κοράκια». Μετά και από τις διαβεβαιώσεις του Χ. Γεωργιάδη το κενό που αφήνει η Cyprus Airways έχει ήδη καλυφθεί και οι Κύπριοι επιβάτες αλλά και οι τουρίστες μπορούν να κοιμούνται ήσυχα. Διάφορες ανταγωνίστριες εταιρείες ανακοινώνουν με χαρά τα σχέδια τους για άνοιγμα των δουλειών τους στην χώρα και η ανάπτυξη «τους» επιτέλους γίνεται πραγματικότητα Οι Κ.Α ήταν μόνο η αρχή διότι ακολουθεί το ξεπούλημα της Cyta, των λιμανιών και της ΑΗΚ.

Μπροστά σ' αυτή τη ζοφερή κατάσταση τη λύση μπορούν να δώσουν μόνο οι ίδιοι οι εργαζόμενοι του δημόσιου και ιδιωτικού τομέα. Είναι οι μόνοι που μπορούν να σταθούν εμπόδιο στις ορέξεις των αφεντικών ξεκινώντας κιόλας από σήμερα με κινητοποιήσεις συμπαράστασης στον αγώνα των εργαζομένων στις Κ.Α. Είναι, επιτέλους, καιρός οι συντεχνίες όλων των κλάδων να παίξουν δυναμικά τον ρόλο τους και να προετοιμάσουν τις αντιστάσεις για τον κόσμο της δουλειάς. Σ' αυτό το αγώνα, όλων ανεξαιρέτως των εργαζομένων για να πάρουν το μέλλον στα χέρια τους θα είμαστε συνοδοιπόροι.

του Πέτρου Κοσμά

Προϋπολογισμός μιας αποικίας χρέους

Όπως ήταν αναμενόμενο η Ολομέλεια της Βουλής των Αντιπροσώπων υπερψήφισε τον μνημονιακό Προϋπολογισμό ΙΙ, για το 2015, με 29 ψήφους υπέρ και 26 κατά.

Σκιαγραφώντας τον Προϋπολογισμό, το ΑΕΠ της Κύπρου θα ανέρχεται στα 15,9 δις. Σε σύγκριση με το αντίστοιχο της προμνημονιακής εποχής, η κυπριακή οικονομία συρρικνώθηκε κατά 10%. Η συρρίκνωση αυτή της κυπριακής οικονομίας προέρχεται, κυρίως, από την απομόχλευση του χρηματοπιστωτικού κεφαλαίου, από την περαιτέρω συρρίκνωση του κατασκευαστικού τομέα κατά 24% και φυσικά από το κλείσιμο των μικρών βιοτεχνικών επιχειρήσεων και στη μείωση των αυτοαπασχολούμενων.
Το δημόσιο χρέος αναμένεται να καταγράψει νέο ρεκόρ αφού θα ανέρχεται στο 126% του ΑΕΠ, δηλαδή σε 20,1 δις από τα 18,5 δις του έτους που πέρασε. Το δημόσιο εξωτερικό χρέος από μόνο του θα ανέρχεται στα 15,5 δις, δηλαδή όσο και το μέγεθος της οικονομίας της Κύπρου, και είναι ένα από τα μεγαλύτερα στον κόσμο. Επισημαίνεται ότι αυτό αφορά το δημόσιο εξωτερικό χρέος, όχι το ιδιωτικό.

Μέχρι σήμερα η Κύπρος εξακολουθεί να αποτελεί το κλασικό μικρό σε μέγεθος κράτος που έχει μετατραπεί σε ένα Διεθνές Υπεράκτιο Οικονομικό Κέντρο, με ελάχιστους φορολογικούς συντελεστές για την -εκτός της έδρας- υπερσυσσώρευση κεφαλαίου και πλήρη εχεμύθεια ως προς την προσέλκυση και ιδιοκτησία του πολυεθνικού-πολυκλαδικού κεφαλαίου. Συνεπάγεται, λοιπόν, ότι, σύμφωνα με τις ισχύουσες πρακτικές, η εισροή ξένου κεφαλαίου και συνεπώς οι υποχρεώσεις του θα προσμετρώνται στο συνολικό εξωτερικό της χρέος - δημόσιο και ιδιωτικό- το οποίο αναμένεται να φτάσει σε δυσθεώρητα ύψη.

Όπως καταδεικνύεται στην Εισηγητική Έκθεση του Προϋπολογισμού, το πραγματικό μοναδιαίο κόστος εργασίας μειώθηκε κατά 15% τη χρονιά που πέρασε. Αυτός ο δείκτης αφορά όλους τους μισθωτούς εργαζομένους, τόσο στο δημόσιο όσο και στον ιδιωτικό τομέα. Στο δείκτη αυτό δε συμπεριλήφθηκε ο αντίστοιχος της επίσημης ανεργίας, η οποία μέχρι σήμερα καταγράφει αύξηση ρεκόρ στο 17,6%. Το στοιχείο αυτό από μόνο του καταρρίπτει πλήρως το προπαγανδιστικό επιχείρημα όλης της αντιδραστικής άρχουσας τάξης ότι «η μείωση των μισθών συνεισφέρει στη μείωση του μοναδιαίου κόστους εργασίας και βελτιώνει την "ανταγωνιστικότητα" και άρα συγκρατεί τις ανοδικές πιέσεις στην ανεργία».

Είναι ηλίου φαεινότερη η στοχευμένη μείωση του μοναδιαίου κόστους εργασίας και η ταυτόχρονη αύξηση της ανεργίας και της ημιανεργίας. Σύμφωνα με το ευρωπαϊκό πλαίσιο, η ανταγωνιστικότητα της οικονομίας σημαίνει αύξηση της ποσόστωσης του κέρδους για το ντόπιο και ξένο κεφάλαιο και εξαθλίωση για τον κόσμο της εργασίας, όπως ακριβώς προτάσσουν και τα μνημόνια και οι σφικτοί προϋπολογισμοί μια αποικίας χρέους.

Υπενθυμίζεται, επιπλέον, ότι στον περσινό Προϋπολογισμό τέθηκαν σε εφαρμογή τα μόνιμα μέτρα μακροοικονομικής προσαρμογής που ισοδυναμούν με περικοπές 270 εκατ. Αυτά τα χρήματα προέρχονται από τη μείωση των συνολικών δαπανών για κοινωνικές μεταβιβάσεις, από μειώσεις μισθών, επέκταση της εισφοράς επί των ακαθάριστων απολαβών των εργαζομένων του δημόσιου και ιδιωτικού τομέα έως το 2016 (και βλέπουμε), από την αύξηση του ΦΠΑ και των ειδικών φόρων κατανάλωσης και από την αύξηση των εισφορών στο γενικό σύστημα κοινωνικών ασφαλίσεων. Πρόκειται, δηλαδή, για μέτρα που στοχεύουν έμμεσα και άμεσα τα λαϊκά εισοδήματα και ανάγκες. Την ίδια ώρα ο εταιρικός φόρος (12%) και οι λοιπές διευκολύνσεις προς το κεφάλαιο είναι προκλητικές.

Σα να μην έφταναν όλα αυτά, μέσα στη χρονιά προωθείται και η διάλυση της υγείας με την εφαρμογή του Γενικού Σχεδίου Υγείας, αλλά και το ξεπούλημα της δημόσιας περιουσίας, μέσω των ιδιωτικοποιήσεων των Κρατικών Οργανισμών. Παράλληλα, θα επιβληθεί και το σχέδιο για την εκποίηση της λαϊκής ακίνητης περιουσίας τη στιγμή που οι κυβερνώντες σφυρίζουν αδιάφορα για τα τραπεζικά δάνεια στο διαπλεκόμενο επιχειρηματικό κατεστημένο της Κύπρου που ξεπερνούν τα 6 δις σύμφωνα με την επίσημη εκδοχή. Το 82% αυτών των τραπεζικών δανείων είναι μη εξυπηρετούμενα.



Αυτή είναι μια τρανή απόδειξη του μεγέθους του παρασιτισμού της κυπριακής αστικής τάξης, όπως αντανακλάται μέσα από την υπόθεση των ελεγχόμενων δανείων. Ο κύκλος στον οποίο εισήλθε η κυπριακή οικονομία οδήγησε στην ανάδειξη των ενδοαστικών αντιθέσεων που είναι ριζωμένες από την εποχή ακόμα της ίδρυσης της Κυπριακής Δημοκρατίας. Στην εποχή του μνημονίου αυτές οι αντιθέσεις παίρνουν διαστάσεις παροξυσμού και ανθρωποφαγίας, βγάζοντας στην επιφάνεια το βαθύ κράτος και τη διαφθορά του. Βασικός υποκινητής του είναι το κάθε λογής πολιτικό κατεστημένο που παίζει τον ρόλο εκφραστή των αστικών μπλοκ της Κύπρου.

Επιστρέφοντας στον προϋπολογισμό, ‘Υπέρ’ ψήφισαν 29 βουλευτές, από το ΔΗΣΥ (20), το ΔΗΚΟ (8) και το ΕΥΡΩΚΟ (1). Κατά του προϋπολογισμού τάχθηκαν 26 βουλευτές, από το ΑΚΕΛ, την ΕΔΕΚ, τους Οικολόγους, τη Συμμαχία Πολιτών και ο ανεξάρτητος Κουλίας. Αυτό που πρέπει να αναφερθεί είναι ότι η υποτιθέμενη προοδευτική πτέρυγα του κοινοβουλίου, το ΑΚΕΛ και η ΕΔΕΚ, καταψήφισαν τον Προϋπολογισμό με εξαίρεση τα κονδύλια εκείνα που προορίζονται για την άμυνα και την αστυνόμευση, δηλαδή για τον στρατό και την κρατική καταστολή. Μαζί τους, φυσικά, συντάχθηκε και ο Κουλίας, γνωστός για τα ακροδεξιά του αντανακλαστικά.

Άμα προσέξει κανείς τον Πίνακα Οικονομικής Ανάλυσης του κράτους, θα παρατηρήσει ότι την τελευταία τριετία οι δαπάνες για την άμυνα και την αστυνόμευση του αυξήθηκαν από τα 11,1 εκατ. ευρώ στα 358 εκατ (!!!). Σημειώθηκε, δηλαδή, μια ποσοστιαία αύξηση της τάξης του 3.007%.

Προφανώς, οι δαπάνες αφορούν την επιτήρηση των ΑΟΖ και των γεωτρήσεων εντός αυτών, καθώς εντός του 2015 το κυπριακό κράτος αναμένεται να αγοράσει αεροσκάφη και πλοία ανοικτής θαλάσσης από το σύμμαχο κράτος Ισραήλ… Ενώ στον τομέα των τηλεπικοινωνιών θα δημιουργηθεί ένα ανεξάρτητο σύστημα επικοινωνιών για τις μονάδες της Εθνικής Φρουράς, δεδομένου ότι το υπόλοιπο φιλέτο της CYTA θα παραχωρηθεί σε ιδιώτες.
Όλα γίνονται όπως αρμόζει, δηλαδή, σε μια κλασική αποικία χρέους: οι δαπάνες που θα έπρεπε να προορίζονται για τις κοινωνικές ανάγκες του λαού, να πηγαίνουν για τις αλυσίδες του. Αυτό συνέβη και σε όλες τις αποικίες χρέους της Λατινικής Αμερικής, της Ασίας, στην Ελλάδα και αλλού. Κάπως έτσι συμβαίνει σήμερα και στην Κύπρο. Με τη μόνη διαφορά ότι στις αποικίες χρέους του εξωτερικού ο κόσμος της εργασίας και η αριστερά οργάνωσαν τις αντιστάσεις έστω και σε κάποιο βαθμό. Στην περίπτωση μας αυτό αποτελεί ζητούμενο.

ΠΙΝΑΚΑΣ 4Α: ΠΕΡΙΛΗΨΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗΣ ΑΝΑΛΥΣΗΣ ΔΑΠΑΝΩΝ (ποσοστιαία μεταβολή) 2012-2017(σε χιλιάδες ευρώ)

	1 Πραγματικές Δαπάνες 2012	2 Προϋπολ. Δαπάνες 2013	% Μεταβολή 2:1	3 Προϋπολ. Δαπάνες 2014	% Μεταβολή 3:2	4 Προϋπολ. Δαπάνες 2015
1.ΔΑΠΑΝΕΣ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΥ	2.753.142	2.583.690	-6,2	2.586.102	0,1	2.504.628
α.Σύνολο αποδοχών	2.117.330	1.897.953	-10,4	1.949.107	2,7	1.898.879
β.Συντάξεις και Φιλοδωρήματα	635.812	685.737	7,9	636.995	-7,1	605.749
2.ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΚΕΣ ΔΑΠΑΝΕΣ	817.029	900.543	10,2	942.009	4,6	1.031.994
Λειτουργικές Δαπάνες	407.985	345.963	-15,2	325.655	-5,9	333.860
Συντηρήσεις και Επιδιορθώσεις	97.041	60.633	-37,5	74.076	22,2	81.430
Εκπαίδευση Προσωπικού/Συνέδρια/Σεμινάρια και Άλλα Γεγονότα	20.758	15.163	-27,0	19.969	31,7	17.817
Συμβουλευτικές Υπηρεσίες	54.475	45.513	-16,5	68.284	50,0	74.368
Εκδόσεις και Δημοσιότητα	12.463	10.843	-13,0	12.354	13,9	11.742
Δαπάνες Άμυνας και Αστυνόμευσης	6.293	153.288	2336,0	178.265	16,3	180.043
Δαπάνες Αμυντικής Θωράκισης	4.811	151.896	3057,3	176.787	16,4	178.508
Μη Προβλεπόμενες Δαπάνες και Αποθεματικό	0	0	#DIV/0!	56.249	#DIV/0!	100.000
Δαπάνες σε Σχέση με τα Έσοδα	218.015	269.140	23,5	207.157	-23,0	232.734
Άλλες Λειτουργικές Δαπάνες	0	0		0		0
3. ΜΕΤΑΒΙΒΑΣΕΙΣ	2.078.212	2.232.805	7,4	1.850.132	-17,1	1.936.027
Μεταβιβάσεις Εσωτερικού	722.341	696.250	-3,6	669.300	-3,9	709.458
Μεταβιβάσεις Εξωτερικού	208.377	217.753	4,5	212.811	-2,3	214.329
Επιχορηγήσεις	98.107	100.338	2,3	88.649	-11,6	91.041
Κοινωνικές Παροχές	1.039.108	884.312	-14,9	835.869	-5,5	880.105
Αποζημιώσεις και Έξοδα Αγωγών	10.281	334.152	3150,3	43.503	-87,0	41.094
4. ΣΥΓΧΡΗΜΑΤΟΔΟΤΟΥΜΕΝΑ ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΣΧΕΔΙΑ	58.647	44.942	-23,4	133.794	197,7	156.804
5. ΕΞΥΠΗΡΕΤΗΣΗ ΔΗΜΟΣΙΟΥ ΧΡΕΟΥΣ	656.030	601.458	-8,3	781.659	30,0	684.983
6. ΠΑΓΙΑ/ΕΠΕΝΔΥΣΕΙΣ	247.054	181.722	-26,4	168.452	-7,3	143.790
7. ΕΡΓΑ ΥΠΟ ΚΑΤΑΣΚΕΥΗ	269.200	151.331	-43,8	193.587	27,9	206.492
8. ΔΑΝΕΙΑ	1.378.516	2.676.663	94,2	2.059.208	-23,1	2.532.422
Έκδοση Δανείων	90.256	48.107	-46,7	48.000	-0,2	46.200
ΓΕΝΙΚΟ ΣΥΝΟΛΟ	8.257.831	9.373.154	13,5	8.714.943	-7,0	9.197.140

του Σάμου Σαμουήλ

Κυπριακή ΑΟΖ: αέρας κοπανιστός

Τι είναι η περίφημη ΑΟΖ;

ΑΟΖ είναι η θαλάσσια έκταση εντός της οποίας ένα κράτος έχει δικαίωμα έρευνας και εκμετάλλευσης των θαλασσίων πόρων, συμπεριλαμβανομένης της παραγωγής ενέργειας από το νερό και τον άνεμο. Εκτείνεται πέραν των χωρικών υδάτων μιας χώρας, στα 200 ναυτικά μίλια (370 χλμ) από την ακτογραμμή. Η διαφορά χωρικών υδάτων και ΑΟΖ είναι πως τα χωρικά ύδατα αφορούν πλήρη κυριαρχία, ενώ η ΑΟΖ αποτελεί απλό ‘κυριαρχικό δικαίωμα’ το οποίο αναφέρεται στη δικαιοδοσία του παράκτιου κράτους κάτω από την επιφάνεια της θάλασσας. Η επιφάνεια παραμένει διεθνή ύδατα.

Εξαίρεση σ’ αυτόν τον κανόνα αποτελούν οι περιπτώσεις όπου οι ΑΟΖ δύο ή περισσοτέρων χωρών εφάπτονται, όταν δηλαδή οι ακτογραμμές των εν λόγω χωρών απέχουν λιγότερο από 400 ναυτικά μίλια (740 χλμ). Στην περίπτωση που οι ΑΟΖ εφάπτονται, εναπόκειται στις χώρες που τις διεκδικούν να ορίσουν από κοινού θαλάσσια σύνορα. Γενικά, κάθε σημείο εντός τέτοιας περιοχής περιέρχεται στη δικαιοδοσία της εγγύτερης χώρας.

Πρέπει εδώ να επισημανθεί ότι το καθεστώς της ΑΟΖ καλύπτει όλους τους φυσικούς πόρους, ζωντανούς και μη, ενώ η υφαλοκρηπίδα καλύπτει μόνο τους μη ζωντανούς πόρους. Επομένως στα κυριαρχικά δικαιώματα επί μιας ΑΟΖ περιλαμβάνεται και η αλιεία, στοιχείο το οποίο τα μεγάλα ΜΜΕ δεν αναφέρουν ποτέ και πουθενά.

Η περιπέτεια της κυπριακής ΑΟΖ: μια σύντομη αναφορή

Οι συμφωνίες

Στις 12 Δεκεμβρίου του 1988, η Κύπρος προχώρησε στην επικύρωση της Σύμβασης των Ηνωμένων Εθνών για το Δίκαιο της Θάλασσας. Το 2003, η Κύπρος προσέγγισε την Ελληνική Κυβέρνηση και ζήτησε να προχωρήσουν στην οριοθέτηση της ΑΟΖ, αλλά η Ελλάδα αρνήθηκε την οριοθέτηση «για να μην προκληθεί η Τουρκία». Τα -κάθε άλλο παρά φιλειρηνικά- γεράκια της ελληνικής εξωτερικής πολιτικής αντιλαμβάνονταν ότι η ανακήρυξη ΑΟΖ θα γινόταν αντιληπτή από το τουρκικό κράτος ως ευθεία επίθεση στα συμφέροντα του. Το Φεβρουάριο του 2003 και τον Ιανουάριο του 2007, η Κύπρος υπέγραψε συμφωνία για την οριοθέτηση της ΑΟΖ με την Αίγυπτο και το Λίβανο αντίστοιχα. Η συμφωνία βασίστηκε στη διεθνώς αποδεκτή αρχή της μέσης γραμμής και τους όρους της Σύμβασης του ΟΗΕ για το Δίκαιο της Θάλασσας. Το Δεκέμβριο του 2010 ακολούθησε η υπογραφή συμφωνίας μεταξύ Κύπρου και Ισραήλ για την οριοθέτηση της ΑΟΖ μεταξύ των δύο χωρών. Παράλληλα, η Κύπρος εγκαινίασε στις 16 Φεβρουαρίου 2007 τον πρώτο γύρο υποβολής αιτήσεων αδειών έρευνας και αδειών εκμετάλλευσης υδρογονανθράκων, ο οποίος έληξε στις 16 Ιουλίου 2007.

«Στα κυριαρχικά δικαιώματα επί μιας ΑΟΖ περιλαμβάνεται και η αλιεία, στοιχείο το οποίο τα μεγάλα ΜΜΕ δεν αναφέρουν ποτέ και πουθενά»

Ορισμένες εταιρείες επέδειξαν ενδιαφέρον και δόθηκαν σε αυτές σχετικές πληροφορίες.

Έκτοτε, η Κύπρος παραχώρησε την εκμετάλλευση των πιθανών κοιτασμάτων στο οικόπεδο 12 αρχικά στην αμερικανική πολυεθνική Noble Energy και, στη συνέχεια, σε κοινοπραξία με την ισραηλινή εταιρεία Delek και υπέγραψε άλλα τρία συμβόλαια αναλογικού καταμερισμού για τα οικόπεδα 2, 3 και 9 με την ιταλοκορεατική κοινοπραξία ENI-Kogas.

Οι επαφές με την BG Egypt σχετίζονται με τη συμφωνία για συνεκμετάλλευση υδρογονανθράκων στα όρια της ΑΟΖ της Κύπρου με της Αιγύπτου που επικύρωσε στις 11 Σεπτέμβρη 2014 η στρατιωτική κυβέρνηση της Αιγύπτου με πρόεδρο τον Αμιντέλ αλ Σίσι, επικυρώνοντας στην ουσία και τη συμφωνία οριοθέτησης της ΑΟΖ του 2003 ανάμεσα στις δύο χώρες, την οποία είχε προσπαθήσει να υπονομεύσει η Τουρκία στη διάρκεια της διακυβέρνησης των Μουσουλμάνων Αδελφών με πρόεδρο τον Μόρσι.

Κατά την περίοδο αυτή πραγματοποιήθηκε συνάντηση μεταξύ Ελλάδας, Κύπρου και Αιγύπτου για τη μεταξύ τους οριοθέτηση ΑΟΖ, χωρίς φυσικά την παρουσία της Τουρκίας. Αυτός είναι και ένας επιπλέον λόγος που εξηγεί την κλιμάκωση της αντίδρασης του τουρκικού κράτους, που κατάλαβε ότι μένει έξω από τη μοιρασιά.

Άρχισαν τα όργανα...

Μέσα σε αυτό το κλίμα, η στρατιωτικοποίηση της διαφιλονικούμενης περιοχής ήταν αναμενόμενη. Δεν είναι τυχαίο που οι μεγαλύτερες πολεμικές μηχανές του πλανήτη έδωσαν το παρών με πρόσχημα τη διεξαγωγή στρατιωτικών ασκήσεων. Κατά ειρωνικό τρόπο οι στρατιωτικές ασκήσεις συνοδεύονταν από δηλώσεις περί αποκλιμάκωσης της έντασης στην περιοχή. Ουσιαστικά οι μεγάλες δυνάμεις φρόντιζαν να διακηρύξουν τα ιμπεριαλιστικά και οικονομικά συμφέροντα τους στέλνοντας μηνύματα προς πολλούς αποδέκτες.

Στο χορό μπήκε πρώτο και καλύτερο το Ισραήλ. Το γνωστό «κράτος - τρομοκράτης» που έχει ισοπεδώσει πόλεις και λαούς της ευρύτερης περιοχής είναι κάτοχος του μεγαλύτερου γνωστού κοιτάσματος υδρογονανθράκων και δε θα μπορούσε να απουσιάζει από το παιχνίδι που στήθηκε. Έτσι, οργάνωσε στρατιωτικές ασκήσεις όπου συμμετείχαν δεκάδες μαχητικά F15 και F16 και πολεμικά πλοία σε διάφορες περιοχές της Κύπρου (Τρόοδος, θαλάσσια περιοχή Πάφου, οικόπεδα 2, 3 και 9). Η κυπριακή ηγεσία δεν παραχώρησε απλώς γη, θάλασσα και αέρα στην ισραηλινή πολεμική μηχανή αλλά ενέταξε στις περισσότερες στρατιωτικές ασκήσεις και την Εθνική Φρουρά.

Ανάλογες ασκήσεις με πραγματικά πυρά στη θαλάσσια περιοχή εντός της ΑΟΖ της Κυπριακής Δημοκρατίας και του FIR Λευκωσίας πραγματοποίησε επί 3 μέρες (20-22/10/2014) το ρωσικό Πολεμικό Ναυτικό. Για τους σκοπούς της άσκησης η Ρωσία εξέδωσε NOTAM (πληροφόρηση διερχομένων αεροσκαφών για πιθανούς κινδύνους) με το οποίο δέσμευσε θαλάσσια ζώνη συνολικής έκτασης 4.000 τετραγωνικών χιλιομέτρων ανάμεσα στην Κύπρο και τη Συρία και σε περιοχές που εφάπτονται των ορίων της περιοχής που είχε δεσμεύσει η Τουρκία, για τις έρευνες του τουρκικού σεισμογραφικού σκάφους «Μπαρμπαρός», όπως και των ορίων του τεμαχίου 3 της κυπριακής ΑΟΖ. Οι ασκήσεις του ρωσικού ναυτικού ήταν μια προειδοποίηση- υπενθύμιση ότι η βάση στην Ταρσό (Συρία) δεν είναι υπό διαπραγμάτευση και ότι η κατοχύρωση των γεωπολιτικών συμφερόντων της στη θάλασσα είναι βασική παράμετρος της εξωτερικής της πολιτικής.

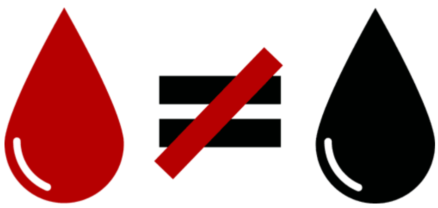
Οι ΗΠΑ μπορεί να αποφεύγουν να πάρουν μια σαφή θέση ενάντια στην Τουρκία, σε μια προσπάθεια να διατηρήσουν τις εύθραυστες ισορροπίες με ένα στρατηγικό σύμμαχο. Κλείνουν, όμως, το μάτι στις πιέσεις που δέχεται η Τουρκία προκειμένου να αντιληφθεί ότι δε θα έχει καμία τύχη στην περιοχή χωρίς την άδεια του ΝΑΤΟ. Εξάλλου, τα αμερικάνικα συμφέροντα στην περιοχή έχουν όνομα και λέγονται Noble Energy.

Ο γενικός διευθυντής του γαλλικού Υπουργείου Εξωτερικών, Κριστιάν Μασέμ, εξέφρασε τη θέση της Γαλλίας πως «είναι αναφαίρετο δικαίωμα της Κυπριακής Δημοκρατίας να εκμεταλλευτεί τους φυσικούς της πόρους στην ΑΟΖ της». Προφανώς η θέση της Γαλλίας σχετίζεται με τη συμφωνία μεταξύ της Κύπρου και της γαλλικής Total, για τη χορήγηση αδειών για έρευνες υδρογονανθράκων στα οικόπεδα 10 και 11 της κυπριακής ΑΟΖ που υπογράφτηκε στις 6/2/2013 στη Λευκωσία.

Η Ε.Ε στη Σύνοδο Κορυφής υποδεικνύει στην Άγκυρα ότι πρέπει να σεβαστεί τα κυριαρχικά δικαιώματα της Κύπρου και της υπενθυμίζει την υποχρέωση της να αναγνωρίσει την Κυπριακή Δημοκρατία, απειλώντας την παράλληλα ότι η Αθήνα και η Λευκωσία θα προχωρήσουν σε μπλοκάρισμα των ενταξιακών της διαπραγματεύσεων με την ΕΕ εάν συνεχίσει την «επιθετική πολιτική».

Ο Τούρκος πρωθυπουργός Αχμέτ Νταβούτογλου διακηρύττει ότι η Άγκυρα δε θα σταματήσει τις έρευνες, ενώ στέλνει και τελεσίγραφο ότι, αν δε μοιραστεί το φυσικό αέριο της Κύπρου ανάμεσα σε Τουρκοκυπρίους και Ελληνοκυπρίους, τότε η διχοτόμηση του νησιού θα είναι οριστική. Η Τουρκία, παρά τις επανειλημμένες προσπάθειές της να πείσει κάποια από τις μεγάλες πετρελαϊκές εταιρίες να διεξαγάγουν έρευνες για λογαριασμό της στις διαφιλονικούμενες περιοχές, δεν τα κατάφερε και αποφάσισε να κλιμακώσει μόνη της την αντιπαράθεση. Έτσι, έστειλε το πλοίο «Μπαρμπαρός» για να διεξαγάγει έρευνες στην περιοχή, προκειμένου να προκαλέσει έκρυθμη κατάσταση και να στήσει δική της πλατφόρμα. Αυτή ήταν μια προσπάθεια να αμφισβητήσει με τον πιο ξεκάθαρο τρόπο την κυριότητα των συγκεκριμένων «οικοπέδων». Στην ίδια κατεύθυνση εντάσσεται και η συμφωνία που υπέγραψε η κυβέρνηση της βόρειας Κύπρου με την τουρκική κυβέρνηση ορίζοντας τα δικά της «οικόπεδα». Ορισμένα από αυτά συμπίπτουν με τα οικόπεδα της ελληνοκυπριακής πλευράς. Παρ' όλ' αυτά ούτε και αυτή η κίνηση είχε κάποιο αποτέλεσμα αφού η Τουρκία στριμώχνεται από πολλές μεριές: Συρία, Ισραήλ, Αίγυπτος.

Η εμπλοκή της εγχώριας δεξιάς στις ιμπεριαλιστικές διαμάχες προκειμένου να κερδίσει ένα κομμάτι από την πίττα στο πλευρό των ισχυρών ήταν αναμενόμενη. Πρέπει όμως να σημειωθεί η στάση του «κομμουνιστικού» ΑΚΕΛ που «ξέχασε» τις σφαγές των Παλαιστινίων αμάχων από το στρατό του Ισραήλ, που χαιρετίζει τις συναντήσεις με τη στρατιωτική/χουντική κυβέρνηση της Αιγύπτου και παίρνει ξεκάθαρη θέση επιλέγοντας το στρατόπεδο των ισχυρών σε βάρος των λαών της περιοχής. Με αυτήν την τακτική αφήνει και το κυπριακό ζήτημα στην τύχη του. Φαίνεται ότι οι



φιλολαϊκές και προοδευτικές θέσεις του κόμματος αυτού είναι μόνο για εσωτερική κατανάλωση και διατήρηση του στις παρυφές της εξουσίας. Είναι σαφές ότι η ηγεσία του συμπορεύεται με την αστική τάξη και τον κάθε λογής εθνικιστή που ποντάρει στην καλλιέργεια εθνικού παροξυσμού. Μοναδικός κερδισμένος από μια τέτοια εξέλιξη θα είναι οι πολυεθνικές εταιρίες και το ντόπιο κεφάλαιο και σε καμιά περίπτωση οι εργαζόμενοι.

Δεν είναι όλα αέρας: θαλάσσιο εμπόριο και αλιεία

Στην πραγματικότητα τα κοιτάσματα για τα οποία γίνεται λόγος και φασαρία δεν είναι ακόμη επιβεβαιωμένο ούτε ότι υπάρχουν στο βαθμό που προβάλλονται ούτε ότι είναι εκμεταλλεύσιμα. Ακόμα περισσότερο, η πιθανότητα να τα εκμεταλλευτεί ο κυπριακός και οι γείτονες λαοί μέσα σε αυτό το πλαίσιο φαντάζει εξωπραγματική. Ακόμη και οι θέσεις εργασίας και η περίφημη ανάπτυξη που υποσχέθηκαν διάφοροι επιτήδειοι προεκλογικά στον κυπριακό λαό για την κατασκευή του τερματικού αποδείχτηκαν κούφια λόγια. Μια παράπλευρη συνέπεια αυτών των υποσχέσεων είναι ότι, εδώ και ένα χρόνο, παρακολουθούμε ιδιωτικά πανεπιστήμια να ανοίγουν τμήματα σπουδών με αντικείμενο την άντληση και εκμετάλλευση υδρογονανθράκων κλπ. Ανήκουν σε γνωστούς επιχειρηματικούς κύκλους που εκμεταλλεύονται το σοβαρό πρόβλημα της ανεργίας και υπόσχονται πλουσιοπάροχα οφέλη στους φοιτητές και στις οικογένειες τους. Δεν είναι παρά μια ακόμη μορφή εξαπάτησης και άμεσης κερδοσκοπίας σε βάρος του λαού.

Εξάλλου, σε πρόσφατη ανακοίνωση της (5/11/2014) η Noble δήλωσε ότι τα καταγεγραμμένα αποτελέσματα ποσοτήτων φυσικού αερίου που προέκυψαν από τις δειγματοληπτικές γεωτρήσεις στο οικόπεδο 12 (θεωρείται το πιο προσοδοφόρο κοίτασμα) δεν είναι ενθαρρυντικά. Το αντίθετο, η εταιρία ισχυρίζεται ότι τα αποτελέσματα ήταν αποτρεπτικά για την κατασκευή τερματικού σταθμού υγροποίησης στην Κύπρο. Αντίστοιχα και η γαλλική Total ανακοίνωσε την πιθανή αποχώρηση της από την κυπριακή ΑΟΖ. Έτσι, αποδεικνύεται ότι οι βλέψεις των πολυεθνικών δεν αποσκοπούν μόνο στον ενεργειακό πλούτο της περιοχής. Στόχος είναι και άλλοι κερδοφόροι τομείς όπως το θαλάσσιο εμπόριο και η αλιεία.

Σύμφωνα με στοιχεία του 2012, το 75%-80% του παγκόσμιου εμπορίου διεξάγεται στη θάλασσα, ενώ τα κέρδη από το θαλάσσιο εμπόριο έφτασαν τα 400 δις δολάρια. Τα στοιχεία του ίδιου χρόνου δείχνουν ότι το 30% του παγκόσμιου θαλάσσιου εμπορίου διεξάγεται στην Ανατολική Μεσόγειο όπως και το 25% της θαλάσσιας μεταφοράς πετρελαίου. Περίπου 200.000 πλοία διακινούνται ετησίως στην Ανατολική Μεσόγειο. Το 2012, περίπου το 25%-30% του συνολικού εξωτερικού εμπορίου της Τουρκίας



πραγματοποιήθηκε από τα λιμάνια της στην Ανατολική Μεσόγειο. Αυτά τα στοιχεία καταδεικνύουν πληρέστερα την αυξανόμενη σημασία της εν λόγω περιοχής στους ανταγωνισμούς για οικονομική και πολιτική επικράτηση.

Αναφορικά με την αλιεία, πρέπει να σημειωθεί πως επί δεκαετίες στην Ευρώπη διαδραματίζεται ένα ξέφρενο κυνήγι μέχρι το τελευταίο ψάρι από έναν τεράστιο και καταστροφικό στόλο σκαφών που μπορεί να ψαρέψει 2-3 φορές περισσότερα ψάρια από όσο αντέχουν τα θαλάσσια οικοσυστήματα καταστρέφοντας παράλληλα το βυθό τους. Στην καρδιά αυτής της καταστροφής βρίσκεται ένα άδικο σύστημα που μέχρι σήμερα ευνοεί τα μεγάλα σκάφη εις βάρος των μικρών παράκτιων αλιέων χαμηλής έντασης. Ένα σύστημα που επιδοτεί την καταστροφή μικρών καϊκιών και απέτυχε επανειλημμένα να σταματήσει την παράνομη αλιεία και να προστατεύσει αποτελεσματικά τις θάλασσές μας. Ένας μικρός αριθμός «βαρόνων» της βιομηχανικής αλιείας, οι οποίοι εκπροσωπούν το 2% του αλιευτικού κλάδου, απολαμβάνουν ένα τεράστιο μερίδιο της ψαριάς και των κερδών, αλιεύοντας όσο το υπόλοιπο 98% των μικρών παράκτιων ψαράδων.

Ποιος ωφελείται;

Όλο το σκηνικό που στήθηκε (ιμπεριαλιστικές φιλοδοξίες, πολεμικοί ανταγωνισμοί, κερδοφορία του κεφαλαίου, ιδιωτικοποίηση της θάλασσας) δεν εξυπηρετεί σε τίποτα τους λαούς και τα λαϊκά στρώματα. Οι λαοί παρακολουθούν άπραγοι το παζάρι που εξελίσσεται δίπλα τους και τη διασπάθιση του πλούτου και της γης. Πρόκειται για πόρους που κάθε λογικός άνθρωπος αντιλαμβάνεται ότι θα έπρεπε να ανήκουν στον κόσμο της δουλειάς, στη συντριπτική πλειοψηφία δηλαδή των ανθρώπων που ζουν στην περιοχή.

Τέλος, ακόμα και αν μετά από όλα αυτά θεωρούσαμε ότι τα κοιτάσματα της κυπριακής ΑΟΖ είναι πλούσια και ότι κάποια κέρδη από την εκμετάλλευση τους θα πήγαιναν στον κυπριακό λαό, αυτό θα γινόταν σε βάρος των υπόλοιπων λαών της περιοχής πυροδοτώντας ακόμα περισσότερο εθνικιστικές εντάσεις και ανταγωνισμούς. Επαληθεύεται, λοιπόν, περίτρανα η ρήση ότι «τα σύνορα (χερσαία και θαλάσσια πλέον) χωρίζουν πλούσιους και φτωχούς». Ο φυσικός, ορυκτός, ενεργειακός ή διατροφικός πλούτος της Μεσογείου πρέπει να ανήκει σε όλους τους λαούς που ζουν στην περιοχή. Η εργατική τάξη και οι καταπιεσμένοι δεν έχουμε να κερδίσουμε απολύτως τίποτα από την ενδοκαπιταλιστική σύγκρουση που εξελίσσεται στην περιοχή. Οι λαοί δεν έχουν αντίθετα συμφέροντα, επειδή τσακώνονται τα αφεντικά τους μεταξύ τους. Αν το συνειδητοποιήσουμε, θα γίνουμε το τελευταίο ανάχωμα αντίστασης και προστασίας της θάλασσας και των λαών που ζουν από αυτή. Ούτε σταγόνα αίμα για τα συμφέροντα τους λοιπόν.

της Μαρίας Μαρσέλου

Η Καταστολή ως Μέσο Εξουσίας

Σε μια πορεία διαρκούς όξυνσης της κρατικής τρομοκρατίας και εκφασισμού του κράτους γινόμαστε μάρτυρες σε φαινόμενα πλήρους απαξίωσης της ανθρώπινης ζωής και αξιοπρέπειας. Όσο περνάει ο καιρός ο κρατικός μηχανισμός σκληραίνει τη στάση του για να μας ξεκαθαρίσει ότι κανείς δεν δικαιούται να σηκώνει κεφάλι.

Για να ξεκινήσουμε από την Ελλάδα, μια αναδρομή στις πορείες και τις συγκεντρώσεις στο Σύνταγμα, όπου η αστυνομική καταστολή έδωσε τον καλύτερό της εαυτό, στις επιστρατεύσεις των εκπαιδευτικών και στις «παράνομες και καταχρηστικές» απεργίες επιβεβαιώνει κάτι που ήδη γνωρίζαμε καλά: Το κράτος θα κάνει ό,τι περνάει από το χέρι του προκειμένου να διατυμπανίσει το πραγματικό πρόσωπο της αστικής δημοκρατίας.



Φτάνοντας στο σήμερα και μετά από την αποτυχία της προηγούμενης κυβέρνησης να πείσει ακόμα και τη μεγάλη μερίδα του συντηρητικού κοινοβουλίου που στήριζε μέχρι τώρα τις κυβερνητικές μεθοδεύσεις, να ψηφίσει Πρόεδρο της Δημοκρατίας αξίζει να δούμε πως χειρίστηκε το κράτος παραμονές των προηγούμενων εκλογών το ζήτημα των οροθετικών γυναικών αλλά και το ζήτημα του απεργού πείνας Νίκου Ρωμανού το Δεκέμβρη, λίγα χρόνια μετά τη δολοφονία του Αλέξανδρου Γρηγορόπουλου.

Ήταν έξι μέρες πριν από τις εκλογές του Μαΐου 2012 όταν 27 οροθετικές γυναίκες υποχρεώθηκαν σε τεστ για τον ιό HIV, στη συνέχεια διαπομπεύθηκαν και φυλακίστηκαν για πολλούς μήνες. Τότε οι αρμόδιοι -και υποψήφιοι- υπουργοί Δημόσιας Τάξης και Υγείας δήλωναν ότι προστατεύουν τη δημόσια Υγεία και με πομπώδεις δηλώσεις υπερασπίζονταν το διασυρμό και τον εξευτελισμό των γυναικών αυτών. Ο υπ. Υγείας Ανδρέας Λοβέρδος δήλωσε σε συνέντευξη Τύπου: «Εμείς κάνουμε έλεγχο. Μετά αναλαμβάνει η εισαγγελική Αρχή. Επιθυμία μας είναι να βγάλουμε και τις φωτογραφίες των πελατών. Επιτέλους, να υπάρξει τιμωρία». Όμως δεν πρόκειται καν για ιερόδουλες. Εκτός από μία η οποία είναι θύμα σωματεμπορίας, οι υπόλοιπες ήταν μακροχρόνια τοξικοεξαρτημένες οι οποίες εξαναγκάστηκαν σε εξετάσεις αίματος, προφυλακίστηκαν για κακούργημα και διασύρθηκαν όταν οι φωτογραφίες τους και τα προσωπικά τους στοιχεία δημοσιοποιήθηκαν.

Δεν είναι τυχαίο το γεγονός ότι πριν λίγους μήνες, ο υπουργός Υγείας Λοβέρδος είχε δηλώσει ότι οι μετανάστριες πόρνες ευθύνονται για την εξάπλωση του AIDS στις ελληνικές οικογένειες επιχειρώντας να κατοχυρώσει σε επίπεδο κοινωνικής συνείδησης το προφίλ της μετανάστριας που «κουβαλάει» ασθένειες και αποτελεί απειλή για τη δημόσια υγεία. Δημιουργώντας λοιπόν την αίσθηση του «εσωτερικού εχθρού» οι κυβερνώντες για ακόμη μια φορά προσπάθησαν και ως ένα βαθμό πέτυχαν να αποπροσανατολίσουν την κοινή γνώμη πατώντας επί πτωμάτων. Τι κι αν κατέρρευσε το κατηγορητήριο για τις 3 γυναίκες μετά από 8,5 μήνες στη φυλακή; Τι κι αν μία από αυτές αυτοκτόνησε; Το σχέδιο πέτυχε!

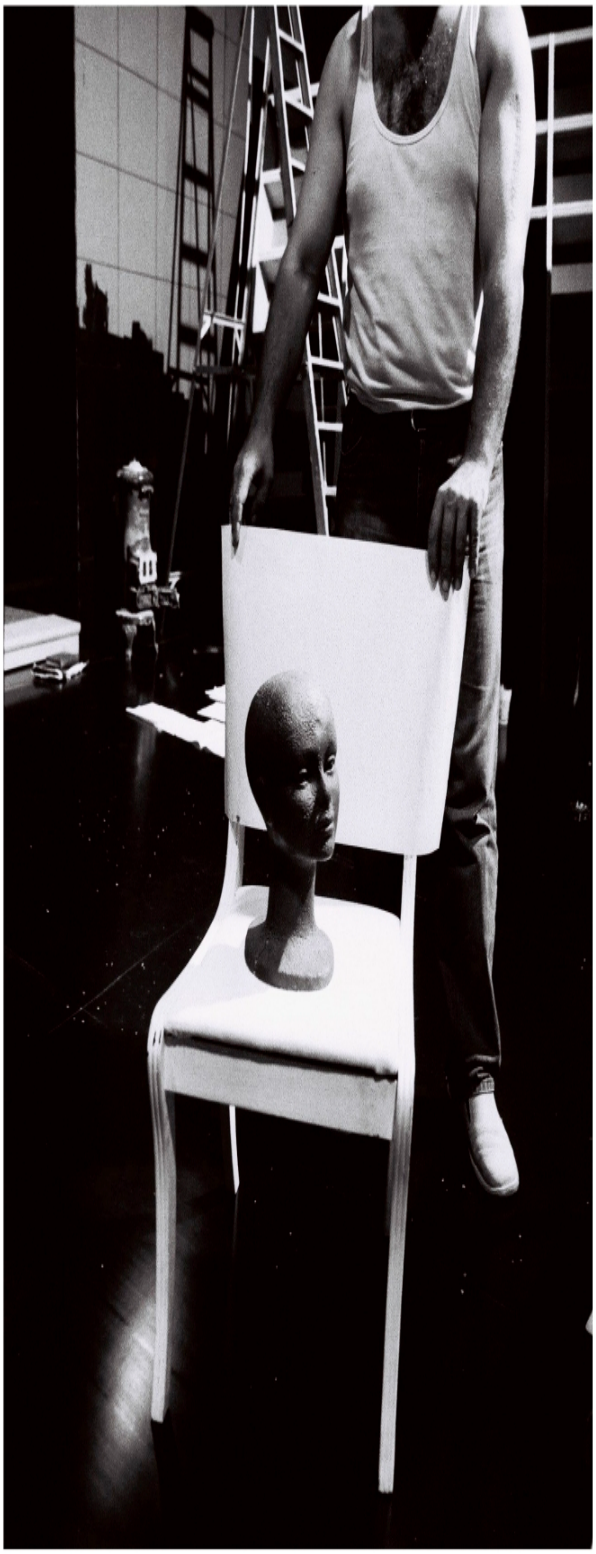
Ένα χρόνο μετά, ξαναγεννήθηκε ο φόβος για την τρομοκρατία. Τέσσερις 20χρονοι ανάμεσά τους και ο Ρωμανός, συλλαμβάνονται για ένοπλη ληστεία, κατηγορούνται - χωρίς στοιχεία - για συμμετοχή στους «Πυρήνες της Φωτιάς» και κακοποιούνται άγρια. Με πλήρη συναίσθηση και ξεκάθαρο σκοπό η αστυνομία δίνει στο φως της δημοσιότητας φωτογραφίες τους με φανερά τόσο τα σημάδια του άγριου ξυλοδαρμού όσο και την «επιμελώς ατημέλητη» προσπάθεια photoshop. Κανένα λάθος δεν έγινε, το μήνυμα ήταν ξεκάθαρο και ο σκοπός διττός: Υπέρτατη αξία της κοινωνίας μας είναι «ο νόμος και η τάξη» κι όποιος αντιδρά, απλώς θα υποστεί τις συνέπειες. Και για να είναι οι συνέπειες αποδεκτές από την κοινωνία το μόνο που έχουμε να κάνουμε είναι να την εξοικειώσουμε με κάθε μορφή βίας, εξόντωσης, ξυλοδαρμού και παραβίασης ανθρώπινων δικαιωμάτων. Έτσι λοιπόν ο βασανισμός γίνεται αποδεκτός ως «αμυντικό μέσο της εξουσίας» και συνοδεύεται από τη συκοφαντία της τρομοκρατίας στήνοντας τηλεοπτικά δικαστήρια με παρουσιαστές και δημοσιογράφους πανικοβλημένους για το μέλλον της εθνικής ασφάλειας. Όλα γίνονται, λοιπόν, για να οδηγηθεί η κοινωνία στην παραδοχή ότι όποιος σηκώνει κεφάλι αυτά θα αντιμετωπίσει.

Το έργο συνεχίστηκε τον περασμένο Δεκέμβρη όταν ο Νίκος Ρωμανός διεκδικούσε το αυτονόητο δικαίωμα στη μόρφωση με το έσχατο μέσο της απεργίας πείνας. Ανεξάρτητα με το αν συμφωνεί κάποιος με την απεργία πείνας ως πολιτικό μέσο, το ενδιαφέρον εστιάζεται στο χειρισμό της κυβέρνησης και στον προσανατολισμό της κοινής γνώμης.

Το αίτημα του Ρωμανού αντιμετωπίστηκε με όρους τιμωρητικούς. Η εκδικητικότητα, η δαιμονοποίησή του, η επιμονή ισοπέδωσής του και η απαίτηση υποταγής του είναι ξεκάθαρη πολιτική γραμμή που απευθύνεται όχι μόνο σε αυτόν αλλά σε ολόκληρη την κοινωνία. Ο σωφρονισμός αλλάζει σκοπούς. Ουσιαστικά εξαφανίζεται και τη θέση του παίρνει η εκδίκηση και το μήνυμα ότι όποιος διεκδικεί, με όποιον τρόπο, αντιμετωπίζεται ως απειλή και τιμωρείται: είτε ως τρομοκράτης, είτε ως απειλή για τη δημόσια υγεία, είτε γενικά ως διαταραχτής της κανονικότητας της δημόσιας ζωής - γιατί ως τέτοιοι αντιμετωπίζονται οι απανταχού απεργοί που διεκδικούν δεδουλευμένα, καλύτερες συνθήκες εργασίας κ.ο.κ. Όποιος αντιδρά, λοιπόν, θα παίρνει αυτό που του αξίζει και η κοινωνία, έχοντας εξοικειωθεί ή τρομοκρατηθεί από τη νόμιμη κρατική βία θα παρακολουθεί σιωπηλά.

Αντίστοιχες απόπειρες ζούμε σιγά – σιγά και στην Κύπρο. Με την οικονομική κρίση να βαθαίνει και την κοινωνία να χάνει τις ισορροπίες που είχε συνηθίσει την προηγούμενη περίοδο της «ευημερίας» το κράτος παίρνει τα μέτρα του αργά αλλά σταθερά. Μπορεί εδώ να μη γινόμαστε θεατές της ωμής κρατικής βίας και καταστολής στο βαθμό που συμβαίνει στην Ελλάδα. Κανείς μας όμως δεν ξεχνά τον άγριο ξυλοδαρμό φοιτητή από αστυνομικούς πριν λίγα χρόνια, το συχνό εξευτελισμό μεταναστών από τα όργανα του κράτους και την επίθεση σε απεργούς που διεκδικούν το δίκιο τους (αναφέρουμε ενδεικτικά την απεργία των εργαζομένων στην ΑΗΚ που αντιμετωπίστηκε από τον αντιτρομοκρατικό ουλαμό). Επιπλέον, γινόμαστε παρατηρητές της διαρκούς προσπάθειας εκφοβισμού της κοινωνίας και της εργατικής τάξης ώστε να μη διεκδικεί τα δικαιώματά της. Πρώτοι στη λίστα έρχονται οι μετανάστες, κοινοτικοί και μη, οι οποίοι βρίσκονται στο στόχαστρο. Δεν ξεχνάμε τα μέτρα που πήρε ο Αναστασιάδης για την πρόσληψη Κύπριων με σκοπό την απόλυση και το διωγμό των μεταναστών. Οι Κύπριοι, βέβαια, εργοδοτήθηκαν με όρους σύγχρονης σκλαβιάς, με άθλιους μισθούς, χωρίς δικαιώματα, με απλήρωτες υπερωρίες στο όνομα της κρίσης.

Απέναντι σε συνθήκες όπου η δημοκρατία απογυμνώνεται πλήρως αυτό που οφείλουμε να κάνουμε στην Κύπρο, στην Ελλάδα και παντού είναι να σταματήσουμε να είμαστε παρατηρητές. Να οργανώσουμε την αντίσταση μας απέναντι σε ένα καθεστώς που τρομοκρατεί, εκβιάζει και θάβει τις ζωές μας.



της L.Gear

Ματωμένα Χριστούγενα 1963 (Kanli Noel)

Ένας μετανάστης στην Κύπρο σήμερα θα δει τα τετράδια των παιδιών στα ελληνοκυπριακά σχολεία: "Δεν ξεχνώ". Ένα παρόμοιο σύνθημα συναντάται και στη Βόρεια Κύπρο, στα τουρκοκυπριακά σχολεία: "Δε θα ξεχάσουμε". Τι όμως επιλέγει το κάθε καθεστώς να διατηρήσει στη συλλογική μνήμη; Για τους Ελληνοκύπριους είναι η τουρκική εισβολή, η προσφυγοποίηση και η κατοχή του βόρειου τμήματος της χώρας. Θα ακούσεις κάποιες φορές για το πραξικόπημα της ελληνικής χούντας και των Ελληνοκυπρίων εθνικιστών, αλλά δε θα ακούσεις εύκολα για την επιμονή στην Ένωσιν με τη μητέρα Ελλάδα ακόμα και μετά την ανεξαρτησία, και ακόμα δυσκολότερα για τις "προστριβές" με τους Τουρκοκυπρίους. Ακριβώς αυτά είναι το κεντρικό σημείο του καθεστώτος στη Βόρεια Κύπρο. Η επιμονή των Ελληνοκυπρίων για Ένωση και, άρα, περιθωριοποίηση ή και εκδίωξη των Τουρκοκυπρίων, ότι οι Έλληνες είναι ανάξιοι εμπιστοσύνης και μόνη λύση είναι αυτή που ζητούσαν και πριν, το Ταξίμ, ο διαχωρισμός - η διχοτόμηση.

Θα ήταν ωραία αν μπορούσαμε να πούμε ότι οι "προστριβές" ήταν μικρές, ότι δεν υπήρχαν πρόσφυγες και αγνοούμενοι πριν το καλοκαίρι του 1974[1]. Αλλά να πεις κάτι τέτοιο είναι σα να παραδέχεσαι ότι οι Τουρκοκύπριοι δε θεωρούνται πραγματικοί Κύπριοι και, άρα, δεν ήταν πραγματικοί πρόσφυγες μετά τα Χριστούγεννα του 1963, τα Ματωμένα Χριστούγεννα, Kanli Noel. Μπορεί να τα ακούσατε ως τουρκανταρσία.

Θέλει ψάξιμο και δουλειά το κυπριακό, αλλά φαίνεται ένα γενικό σχήμα, η σύγκρουση δύο εθνικισμών και η αδυναμία της Αριστεράς να σταθεί ανάχωμα στην καταστροφική τους ορμή, να δείξει ότι πέρα από την όποια προέλευση, καταγωγή, γλώσσα και θρησκεία, αυτοί οι άνθρωποι ζουν και δουλεύουν στον ίδιο τόπο και πάνω σε αυτόν μπορούν να σφυρηλατήσουν την κοινή τους ταυτότητα. Αυτό φυσικά δεν ήταν κάτι επιθυμητό για τους φορείς οποιουδήποτε εθνικισμού. Ο τουρκικός εθνικισμός ήθελε τον πλήρη φυσικό διαχωρισμό των δύο κοινοτήτων με το επιχείρημα ότι υπήρχε ο κίνδυνος να αλλοτριωθούν εθνικά από τους Έλληνες, ενώ ο ελληνικός εθνικισμός στο νησί δε δεχόταν να εγκαταλείψει την ιδεολογία της Ενώσεως και να αποδεχτεί τους Τουρκοκυπρίους ως κάτι περισσότερο από μια μειονότητα απομεινάρι των διαφόρων κατακτητών που υπέστησαν οι "προαιώνιοι" ιδιοκτήτες του νησιού, δηλαδή οι Έλληνες.

Στο πλαίσιο αυτό, οι ήδη προβληματικές διατάξεις των Συμφωνιών της ανεξαρτησίας και του κυπριακού Συντάγματος κατέστησαν ένα εργαλείο υπονόμευσης στα χέρια και των δύο παρατάξεων. Κάτι ακόμα πιο εύκολο τη στιγμή που ο πολιτικός ηγέτης της Ένωσης ήταν ο νέος πρόεδρος και ο πολιτικός ηγέτης του Διαχωρισμού ο νέος αντιπρόεδρος. Εξαρχής, λοιπόν, και οι δύο πλευρές προσπάθησαν να αποδείξουν ότι το νέο καθεστώς, το οποίο θεωρούσαν εκ προοιμίου ενδιάμεσο στόχο των τελικών τους επιδιώξεων, δε μπορούσε να λειτουργήσει με αποτέλεσμα να οδηγηθούμε στη συνταγματική κρίση και η κάθε πλευρά να καταστρώνει σχέδια. Ενδιαφέρον είναι ότι καμία από τις δύο "μητέρες-πατρίδες" δεν ήθελε τη συνταγματική αναθεώρηση, αλλά οι Ελληνοκύπριοι την προώθησαν ως μέρος του σχεδίου Ακρίτας, όπου Ακρίτας ήταν ο ίδιος ο Υπουργός Εσωτερικών της Δημοκρατίας, ο Γιωρκάτζης. Παράλληλα και οι δύο πλευρές εξοπλίζουν τις παραστρατιωτικές τους οργανώσεις.

Ημερομηνίες

30 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ. Υποβολή από τον Μακάριο των 13 σημείων για αναθεώρηση του Συντάγματος.

16 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ. Απόρριψη από την Άγκυρα, πριν την απάντηση των Τουρκοκυπρίων, και απειλή επέμβασης σε περίπτωση μονομερούς αναθεώρησης.

23 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ. Οι Τουρκοκύπριοι αστυνομικοί προσχωρούν στην εξέγερση. Εντολή Γιωρκάτζη στον Σαμψών να εκκαθαρίσει την Ομορφίτα.

24 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ. Εξάπλωση των συγκρούσεων σε όλη την Κύπρο. Δήλωση Τουρκίας για ενδεχόμενο μονομερούς επέμβασης. Έκκληση των εγγυητριών για άμεση κατάπαυση του πυρός. Νέα συνάντηση Μακαρίου-Κιουτσούκ και συμφωνία για εκεχειρία. Στην Αθήνα, ο πρωθυπουργός Γ. Παπανδρέου εκφράζει στον Κύπριο πρέσβη Ν. Κρανιδιώτη τη διαφωνία του με τις δυναμικές πρωτοβουλίες του Μακαρίου.

25 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ. Κατάρρευση της εκεχειρίας και εξάπλωση των συγκρούσεων. Μαζική διανομή όπλων από το Μακάριο στις ελληνοκυπριακές οργανώσεις, εκκαθάριση της Ομορφίτας από τους άνδρες του Σαμψών με μεγάλο αριθμό θυμάτων μεταξύ των αμάχων. Απειλή της Τουρκίας για επέμβαση προκειμένου να σταματήσει η "γενοκτονία" των Τουρκοκυπρίων. Εκφοβιστική πτήση τουρκικών πολεμικών αεροσκαφών. Έξοδος της ΤΟΥΡΔΥΚ από τους στρατώνες και κατάληψη θέσεων στο δρόμο Λευκωσίας - Κερύνειας. Διαταγή από την Αθήνα στην ΕΛΔΥΚ, να μην εμπλακεί στις μάχες. Συμφωνία ("προτάσει της ελληνικής κυβερνήσεως") να τεθούν ΕΛΔΥΚ και ΤΟΥΡΔΥΚ υπό βρετανικές διαταγές, προς αποφυγή σύγκρουσης μεταξύ τους.

26 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ. Νέα αντίδραση Παπανδρέου προς Κρανιδιώτη. Τουρκική δήλωση ότι δεν ετοιμάζεται επέμβαση στην Κύπρο, ύστερα από ελληνική προσφυγή στο ΝΑΤΟ.

28 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ. Νέες πληροφορίες για τουρκική εισβολή. Προσφυγή του ΥΠΕΞ Βενιζέλου στις ΗΠΑ, που δηλώνουν ότι η Άγκυρα υπαναχώρησε ύστερα από προσωπική παρέμβαση Τζόνσον στον πρωθυπουργό Ινονού.

15 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ. Έναρξη της "Πενταμερούς Διάσκεψης" στο Λονδίνο, για επίλυση του Κυπριακού. Δε θα φέρουν αποτέλεσμα και οι Τουρκοκύπριοι θα παραμείνουν στους θύλακες.

Ο Γιωρκάτζης, λοιπόν, προσπαθεί να σταματήσει τον εξοπλισμό των Τουρκοκυπρίων και στο πλαίσιο αυτό γίνονται έλεγχοι των αυτοκινήτων στα όρια του Τουρκοκυπριακού τομέα της Λευκωσίας. Ο Τούρκος στρατιωτικός εκπαιδευτής της ΤΜΤ ορίζει ότι οι Τουρκοκύπριοι δεν πρέπει να δέχονται τον έλεγχο και καταλήγουμε τα ξημερώματα της 21ης Δεκεμβρίου 1963, στην 'κακόφημη' συνοικία της Λευκωσίας, σε ανταλλαγή πυροβολισμών με δύο νεκρούς Τουρκοκυπρίους και ένα εξαγριωμένο πλήθος. Στη συνέχεια, οι παραστρατιωτικοί της ΤΜΤ, του Ραούφ Ντενκτάς, θα συγκρουστούν με τους παραστρατιωτικούς του Γιωρκάτζη.

Η σύγκρουση επεκτείνεται σε όλη την Κύπρο. Παρά τις επίσημες εκκλήσεις του Προέδρου και του Αντιπροέδρου για κατάπαυση του πυρός, οι συγκρούσεις συνεχίζονται με την Τουρκία να απειλεί με εισβολή "για να προστατέψει τους Τουρκοκυπρίους". Δεν αμφισβητεί κανείς ότι σκοτώθηκαν Ελληνοκύπριοι ούτε υποστηρίζει ότι οι Τουρκοκύπριοι εθνικιστές υστερούσαν σε ζήλο και βιαιότητα. Αλλά ο απολογισμός εκείνης της περιόδου σίγουρα τους βάρυνε δυσανάλογα. Εκατοντάδες νεκροί, μεταξύ τους άμαχοι, ηλικιωμένοι και παιδιά, πάρα πολλοί πρόσφυγες στην ίδια τους τη χώρα αναγκασμένοι να ζουν σε θύλακες που κάλυπταν το 3%-5% του εδάφους. Σύμφωνα με το σχέδιο των Τουρκοκυπρίων εθνικιστών, αποχώρησαν από το κράτος, το οποίο η Τουρκία σταμάτησε να αναγνωρίζει. Το κράτος είχε πλέον de facto ελληνοκυπριακή διοίκηση και φυσιογνωμία, με τους Τουρκοκυπρίους στο ρόλο της καταπιεζόμενης μειονότητας βορά στην εθνικιστική ιδεολογία του διαχωρισμού και στην οικονομική βοήθεια της Τουρκίας. Για να σταματήσουν οι συγκρούσεις, θα παρέμβουν οι αγγλικές δυνάμεις και θα χαραχτεί η περίφημη Πράσινη Γραμμή για να χωρίσει τον ελληνοκυπριακό από τον τουρκοκυπριακό τομέα της Λευκωσίας.

Θα ακολουθήσει διεθνής διάσκεψη χωρίς αποτέλεσμα παρά μόνο τη δημιουργία της UNFICYP τον Μάρτιο του 1964. Και οι δύο πλευρές θα συνεχίσουν να εξοπλίζονται. Οι Τουρκοκύπριοι θα φροντίσουν να έχουν ανοιχτές διόδους επικοινωνίας και εξοπλισμού με την Τουρκία, ενώ από την ελληνοκυπριακή βλέπουμε την άφιξη της ελληνικής μεραρχίας και του Γρίβα. Συνομιλίες μεταξύ των κοινοτήτων θα ξεκινήσουν μετά το πραξικόπημα στην Ελλάδα, τις συγκρούσεις στην Κοφίνου το 1967[2], την αποχώρηση της παράνομης ελληνικής μεραρχίας στο πλαίσιο των διαπραγματεύσεων για αποσόβηση της νέας κρίσης και την επακόλουθη ανακήρυξη της 'Προσωρινής Τουρκοκυπριακής Διοίκησης'.


Β' έκδοση (ώρα 5η πρωϊνή)

ΔΥΟ ΝΕΚΡΟΙ ΑΠΟ ΠΥΡΟΒΟΛΙΣΜΟΥΣ ΣΤΗΝ ΟΔΟ ΕΡΜΟΥ ΛΕΥΚΩΣΙΑΣ

Τὸ ἐπεισόδιο συνέβη τὴν αὐγὴ (στὶς 2.30' — 3 π.μ.). Τὰ θύματα, ἕνας νεαρὸς Τοῦρκος καὶ μιὰ τουρκάλα. — Ἡ ἀστυνομία ἐτέθη σὲ συναγερμὸ καὶ ἀπέκλεισε τὴν περιοχή.

ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ ΓΙΩΡΚΑΤΖΗ - ΚΟΥΤΣΙΟΥΚ ΜΕΤΑ ΤΟ ΕΠΕΙΣΟΔΙΟ

Εξώφυλλο για το επεισόδιο που πυροδότησε τις συγκρούσεις

Σύμφωνα με τις προβλέψεις, οι Τουρκοκύπριοι έπρεπε να καλύπτουν το 30% των θέσεων σε κάθε βαθμίδα της Δημόσιας Διοίκησης και της Αστυνομίας και το 40% του Στρατού, κάτι που υπερέβαινε το ποσοστό τους επί του πληθυσμού (18%) και ακόμα περισσότερο τη συμμετοχή τους στα δημόσια έσοδα, λόγω της ασθενέστερης οικονομικά θέσης τους. Αυτή ακριβώς η δύσκολη θέση τους προκάλεσε ακόμα περισσότερα προβλήματα, καθώς χρειάζονταν μεγαλύτερη οικονομική βοήθεια από την προβλεπόμενη για την κοινοτικά ελεγχόμενη εκπαίδευση, κάτι που αδυνατούσαν να επιτύχουν από τους κοινοτικούς τους φόρους. Αυτό προκάλεσε την αντίθεση των Ελληνοκυπρίων, κάτι που με τη σειρά του οδήγησε στο μπλοκάρισμα της φορολογικής νομοθεσίας από τους Τουρκοκυπρίους βουλευτές. Το τελευταίο ήταν δυνατό με βάση την πρόβλεψη για χωριστές πλειοψηφίες από τους βουλευτές των δύο κοινοτήτων. Αντίδραση υπήρχε, επίσης, στις σχεδόν ίσες εξουσίες Προέδρου και Αντιπροέδρου της Δημοκρατίας, αλλά και στην πρόβλεψη για δημιουργία χωριστών δήμων για κάθε κοινότητα.

[1]Οι πρώτες διακοινοτικές συγκρούσεις συνέβησαν το 1958. Φαίνεται, εκ των υστέρων, ότι η βόμβα που έδωσε το έναυσμα είχε τοποθετηθεί από την οργάνωση του Ντενκτάς, σύμφωνα με δικές του μεταγενέστερες δηλώσεις, για να διαταράξει τις σχέσεις Ελληνοκυπρίων-Τουρκοκυπρίων. Μετά την έκρηξη, Τουρκοκύπριοι επιτέθηκαν στις ελληνοκυπριακές συνοικίες και οι συγκρούσεις επεκτάθηκαν στην ύπαιθρο. Οι συγκρούσεις αυτές οδήγησαν στο θάνατο 8 Ελληνοκυπρίων από τουρκοκυπριακή ενέδρα και στη δημιουργία αίσθησης ευνοιοκρατίας των Βρετανών προς τους Τουρκοκυπρίους. Η δίκη για τη σφαγή των Ελληνοκυπρίων δεν οδήγησε τελικά σε καταδίκες.

[2]Η Κοφίνου ελεγχόταν από ένοπλους Τουρκοκύπριους για να εξασφαλιστεί η ελεύθερη επικοινωνία με την Τουρκία μέχρι και το 1967, παρά την παρουσία της ειρηνευτικής δύναμης. Το 1967, η κυπριακή κυβέρνηση θα επιχειρήσει την εκκαθάριση της περιοχής από τους ενόπλους.

<u>Βιβλιογραφία</u>

«Τα γεγονότα της Κοφίνου»
http://www.sansimera.gr/articles/343

Crawshaw, Nancy (1978). The Cyprus Revolt: An Account of the Struggle for Union with Greece. London: George

Allen and Unwin, pp. 288-294.
Hazou, Elias (2013). «1963 is still a historical minefield»,

Cyprus Mail (December 22 2013)
Ιός της Κυριακής (1999). «ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ 1963, Όταν η Λευκωσία έγινε Σεράγεβο», Ελευθεροτυπία (26/12/1999)

Κληρίδης, Γλαύκος (1988). Η κατάθεσή μου, τ. 1. Λευκωσία: Εκδόσεις «Αλήθεια»

Je Suis Charlie?

Τόσοι άνθρωποι νεκροί για λίγα σκίτσα;

Όχι, ούτε είναι η πρώτη φορά. Αλλά να έχεις όλα τα γκρίζα ανθρωπάκια της Ευρώπης να σου το παίζουν προασπιστές της ελευθερίας του λόγου και του "ευρωπαϊκού" τρόπου ζωής…
Ειδικά αν κοιτάξεις στην ιστορία του ισλαμικού κινήματος και δεις ότι το ανέθρεψε ο ιμπεριαλισμός, η καταπίεση των δυτικών κυβερνήσεων και συχνά η απευθείας στήριξή τους ενάντια σε πολιτικές που θα έθεταν τους μουσουλμανικούς λαούς έξω από την επιρροή τους. Χρησιμοποίησαν κάθε δικτατορικό καθεστώς για να καταστείλουν και να εξολοθρεύσουν τις αριστερές και δημοκρατικές ιδέες μέχρι που δεν έμεινε τίποτα άλλο παρά ο θρησκευτικός φονταμενταλισμός. Ένας φονταμενταλισμός που οι ίδιοι ανέδειξαν, χρηματοδοτώντας τους προάγγελους των Ταλιμπάν εναντίον των Σοβιετικών στο Αφγανιστάν, πολεμώντας την Παλαιστινιακή Αριστερά και την ιδέα του παλαιστινιακού κράτους και δίνοντας βορά τους απελπισμένους στη Χαμάς, εξανδραποδίζοντας τα κοσμικά κράτη, καταπιέζοντας είτε άμεσα ως αποικιοκράτες (π.χ. Αλγερία, Αίγυπτος) είτε έμμεσα στην πιο πρόσφατη χρονική περίοδο.

Αλλά και όταν έφταναν ως μετανάστες στη Γαλλία και στη Βρετανία από τις πρώην αποικίες, δεν έγιναν αποδεκτοί στο τέλος. Σε μεγάλο βαθμό παρέμειναν σε υποβαθμισμένες περιοχές, ως δεύτερης κατηγορίας πολίτες, συχνά στο στόχαστρο της αστυνομίας. Δεν είναι τυχαίο, λοιπόν, ότι, πριν την ενίσχυση του Ισλάμ, υπήρξε μεγάλη ένταση και ταραχές σε πολλές περιπτώσεις, χωρίς απαραίτητα να περιορίζονται σε πολίτες ασιατικής και αφρικανικής καταγωγής. Ακόμα και η μαύρη κοινότητα στην Αμερική στράφηκε στο Ισλάμ συχνά σε συνδυασμό με την αντίδραση στην περιθωριοποίηση και την καταπίεση από το κράτος και από μέρος της λευκής κοινότητας. Και ξανά εμφανίστηκαν παρόμοια φαινόμενα. Ενδεικτικά: Ferguson (USA, 2014), Βρετανία (2011), Γαλλία (2005), Bradford (UK, 2001), L.A. (USA, 1992). Αυτές οι ταραχές δεν είναι παρά μια έκρηξη σε μια μόνιμα πιεστική κατάσταση, σε μια αυξανόμενη απελπισία.

Γι' αυτούς, λοιπόν, ο ευρωπαϊκός ή αμερικάνικος τρόπος ζωής, ο δυτικός, είναι μια μάσκα καταπίεσης. Όλες οι κατακτήσεις κάθε προοδευτικού κινήματος της Ευρώπης και της Αμερικής έχουν ταυτιστεί με τη χειρότερη καταπίεση είτε των μεταναστών μέσα στις δυτικές κοινωνίες είτε στις ίδιες τις ασιατικές και αφρικανικές χώρες. Και μόνος νικητής από τη μεριά των μουσουλμάνων φαίνεται το Ιράν. Η "ισλαμική επανάσταση" του Ιράν φάνηκε να είναι η μόνη περίπτωση που οι δυτικοί έχασαν το πάνω χέρι και τον έλεγχο της κατάστασης. Και αυτό έδωσε ώθηση στην αναγέννηση του Ισλάμ ως κοινωνικού κινήματος. Αυτό δεν είναι άσχετο από την εθελοτυφλία στην καταπίεση στο όνομα του Ισλάμ, όταν πρόκειται για συμμάχους, όπως η Σαουδική Αραβία. Όταν, λοιπόν, δε νιώθουν τον κίνδυνο αντίθεσης με τους δικούς τους στόχους οι κυβερνώντες του δυτικού κόσμου δεν έχουν, ακόμα και σήμερα, κανένα ενδοιασμό να υποστηρίζουν τέτοια καθεστώτα, με την πιο σκοτεινή και οικονομικά ισχυρή θεοκρατική μοναρχία.

Αλλά μήπως δεν καταδιώκουν και οι ίδιοι την ουσιαστική ελευθερία του λόγου στις χώρες του δυτικού κόσμου, συνήθως κεκαλυμμένα αλλά και ανοιχτά;

Στην Ελλάδα της ανόδου της Χρυσής Αυγής και του Σαμαρά, υπήρξε καταδίκη ακριβώς για το λόγο της σάτιρας. Ο δημιουργός της ιστοσελίδας "Γέροντας Παστίτσιος", Φίλιππος Λοΐζος, σατίριζε τον Γέροντα Παΐσιο και καταδικάστηκε γι' αυτό πρωτόδικα σε δεκάμηνη φυλάκιση για καθύβριση θρησκεύματος. Και πόσοι δεν έχουν γίνει αποδέκτες της τηλεοπτικής τους φίμωσης και διασυρμού στα χέρια δημοσιογράφων που τώρα μας λένε "Je suis Charlie".
Η αξιοποίηση αυτής της κατάστασης δεν είναι παρά ένα ακόμα εργαλείο διάσπασης των πληθυσμών που ζουν στον ευρωπαϊκό χώρο και περιχαράκωσής τους, ανεξάρτητα από προέλευση. Το πιο απτό σύμβολο περιχαράκωσης δεν είναι άλλο από τον φράχτη του Έβρου, δίπλα στον οποίο φωτογραφήθηκε ένας ακόμα που έσπευσε να πορευτεί με την τάση "Je suis Charlie", ο Σαμαράς. Ένας φράχτης φτιαγμένος για να κρατήσει έξω μετανάστες, που τυχαίνει να είναι μουσουλμάνοι. Η αξιοποίηση, λοιπόν, αυτής της κατάστασης είναι ένα εργαλείο επιλογής ως βασικής μας ταυτότητας όχι αυτή που προκύπτει από την καθημερινότητά μας, αλλά αυτή που μας επιβάλλεται από κυβερνήσεις και μιντιακά ή θρησκευτικά κατεστημένα.

Αν κάτι έχουν αποδείξει στον ευρωπαϊκό κόσμο, είναι ότι η λογοκρισία είναι όπλο της εξουσίας και των δεκανικιών της, όπως η ακροδεξιά. Ότι κάθε κατάκτηση ξεκινά ενάντια στη θέληση αυτής της εξουσίας, από τη γυναικεία χειραφέτηση μέχρι τις εργατικές κατακτήσεις. Αν κάτι, λοιπόν, απέδειξαν το Ιράν και η Σαουδική Αραβία, είναι ότι η θεοκρατία είναι ακόμα ένας τρόπος δικαιολόγησης και διατήρησης της εξουσίας, όπου το ρόλο του έθνους παίρνει ή συμπληρώνει η θρησκεία.

Το θέμα, λοιπόν, είναι πώς μπορεί ο καθένας μας να αναγνωρίσει αυτήν την πραγματικότητα και να μην εξαπατάται από το ποια θρησκεία ή έθνος λέει ο καθένας ότι εκπροσωπεί, αλλά τι πραγματικά είναι και ποιον σκοπό εξυπηρετεί, συχνά χωρίς να το καταλαβαίνει καν ο ίδιος.

Αν μπορεί, λοιπόν, κάποιος να πει "Je suis Charlie", θα το πει με τον ίδιο τρόπο που θα πει:
"Είμαι… ο Παύλος
ο Αλέξανδρος
ο Πακιστανός που σκότωσαν γιατί δεν ήταν Έλληνας
το κορίτσι στη Νιγηρία που το έκλεψαν από το σχολείο γιατί "ο Θεός δε θέλει να σπουδάσω"
ο πρόσφυγας από τη Συρία που αυτοκτόνησε
η λιθοβολημένη στη Σαουδική Αραβία
το παιδί που πυροβόλησαν γιατί γεννήθηκε με λάθος χρώμα


ON SATIRE
ΓΙΑ ΤΗ ΣΑΤΙΡΑ
by Joe Sacco ©2015
Η πρώτη μου αντίδραση στους φόνους στα γραφεία της Charlie Hebdo **δεν** ηταν δυναμική καταδίκη
Δεν θέλησα να χτυπήσω το στήθος μου και να επανεπιβεβαιώσω τις αρχές της ελευθερίας του λόγου
Η πρώτη μου αντίδραση ηταν θλίψη. Άνθρωποι δολοφονήθηκαν βάναυσα, μεταξύ τους πολλοί σκιτσογράφοι -η "φυλή" μου
αλλά μαζί με το θρήνο ήρθαν και σκέψεις σχετικά με τη σάτιρα του 'charlie hebdo'
Παρόλο που το να κάνει κανείς μικροαλλαγές στις μύτες των μουσουλμάνων μπορεί να είναι τόσο θεμιτό, όσο θεωρείται επικίνδυνο σήμερα, ποτέ δε μου έκανε εντύπωση σαν οτιδήποτε περισσότερο από έναν ανούσιο τρόπο χρησιμοποιεί κανείς την πένα του
Μπορώ να παίξω κι εγώ αυτό το παιχνίδι; Φυσικά, θα μπορούσα να ζωγραφίσω έναν μαύρο να πέφτει από ένα δέντρο κρατώντας μια μπανάνα - Για την ακρίβεια, μόλις το έκανα
Μου επιτρέπεται να προσβάλλω, σωστά;
Παρεμπιπτόντως, γνωρίζατε ότι η 'Charlie Hebdo' απέλυσε έναν σκιτσογράφο -τον Maurice Sinet (ψάξτε τον)- με την κατηγορία ότι έγραψε ενα αντισημιτικό άρθρο;
Με τα προηγούμενα υπόψη, εδώ είναι ένας Εβραίος που μετρά τα λεφτά του πάνω στα εντόσθια της εργατικής τάξης
και αν μπορείτε να ανεχτείτε το "αστείο" τώρα, θα ήταν εξίσου αστείο το 1933;
Στην πραγματικότητα, όταν τραβάμε μια γραμμή συχνά περνάμε και ένα όριο. Οι γραμμές στο χαρτί είναι όπλο και η σάτιρα πρέπει ναφτάνει μέχρι το κόκκαλο. Αλλά το κόκκαλο ποιού; Ποιός ακριβώς είναι ο στόχος;
και γιατί;
Ναι, επιβεβαιώνω το δικαίωμά μας να διακωμωδούμε τα πάντα - Ορίστε λοιπόν ενα άσκοπο σκίτσο ενός πραγματικού πιστού που υλοποιεί το έργο του Θεού στην έρημο
Ίσως οταν κουραστούμε να κρατάμε το μεσαίο δάχτυλο υψωμένο, να προσπαθήσουμε να σκεφτούμε γιατί είναι έτσι ο κόσμος
και τι είναι αυό που κάνει του μουσουλμάνους σε αυτή τη συγκυρία ανίκανους να γελάσουν με μια απλή εικόνα
και αν απαντήσουμε: "Επειδή κάτι πάει πολύ στραβά μ' αυτούς" - σίγουρα κάτι πήγαινε πολύ στραβά με τους δολοφόνους-, τότε ας τους διώξουμε από τα σπίτια τους, ας τους πετάξουμε στη θάλασσα...
Γιατί αυτό σίγουρα θα είναι πιο εύκολο από το να προσπαθήσουμε να βρούμε τρόπο να συμβιώσουμε
J. SACCO 1/15

του Θοδωρή Κούρου

Εθνικισμός και καπιταλισμός
Cyprus Delights και άλλες (εθνικές) φαντασιώσεις...

Σήμερα, είναι λίγο πολύ αυτονόητο ότι ο καθένας από εμάς είναι μέλος ενός έθνους και πολίτης ενός κράτους, του οποίου ο πληθυσμός έχει σχετική ομοιογένεια. Σε αυτό συμβάλλουν και ταυτόχρονα επιβεβαιώνουν καθημερινά την ύπαρξή του έθνους-κράτους πάρα πολλοί παράγοντες, από αφηρημένα σύμβολα μέχρι χειροπιαστά αντικείμενα: από την εθνική ομάδα ποδοσφαίρου ως το χαλλούμι, από τη σημαία (ποιά απ' όλες, στην περίπτωσή μας;) ως τον εθνικό ύμνο, από τον κυπριακό (sic) καφέ ως τα λουκκούμια Γεροσκήπου (τα λεγόμενα και Cyprus delights), από τα μνημεία στους δρόμους μέχρι τις σημαίες σε κάθε σχολείο και δημόσιο κτίριο, από τις σχολικές γιορτές και τις παρελάσεις για την 28^{η} Οκτωβρίου μέχρι τις σιεφταλιές και τις παφίτικες πίττες, από τους γεωπολιτικούς χάρτες μέχρι τα διαβατήρια. Όλα αυτά και πολλά άλλα «αμιγώς κυπριακά» (ή ελληνικά ή οτιδήποτε άλλο) πράγματα, μας κάνουν αυτό που είμαστε εθνικά, μας κάνουν να ταυτιζόμαστε με ένα (ή δύο, ανάλογα με την περίσταση) έθνος/η και ένα (μόνο ένα) κράτος. Πού έγκειται όμως η ομοιογένεια; Μην είν' η γλώσσα, η θρησκεία, ο πολιτισμός; μην' είν' οι κάμποι και τα ψηλά βουνά (ο «εθνικός» μας χώρος);

Από τι «φτιάχνεται» το έθνος;

Το τελευταίο, δηλαδή η ομοιογένεια μέσα από επίκληση στον εθνικό χώρο, δε θα μπορούσε να εξηγήσει την ύπαρξη μειονοτήτων, οι οποίες σε πολλές περιπτώσεις αρνούνται ότι είναι τμήμα του «έθνους» της πλειονότητας των πολιτών ενός κράτους. Επίσης δεν θα μπορούσε να εξηγήσει σφαγές και «εθνοκαθάρσεις». Το ίδιο ισχύει και για τη γλώσσα. Ας θυμηθούμε τον πόλεμο στην πρώην Γιουγκοσλαβία, όπου ομόγλωσσοι πληθυσμοί, υποστήριξαν με (ομολογουμένως τεράστιο) σθένος τρεις διαφορετικούς εθνικισμούς (Σέρβοι, Βόσνιοι και Κροάτες). Μάλιστα, τελευταία, επινοούν και διαφορές στη γλώσσα, επαναφέροντας λέξεις από ντοπιολαλιές, έτσι ώστε να τις «εθνικοποιήσουν» και μιλάμε πια για σερβικά, σερβοκροατικά κοκ. Θα μπορούσε κάποιος να πει ότι όλα αυτά έγιναν για τη θρησκεία. Όμως και πάλι υπάρχουν παραδείγματα εθνών-κρατών όπου οι πολίτες ασπάζονται εντελώς διαφορετικές θρησκείες, διατηρώντας παρ' όλα αυτά μια πολύ ανεπτυγμένη αίσθηση εθνικής ταυτότητας, όπως οι ΗΠΑ, ο Καναδάς, η Κίνα και άλλα.

Όσον αφορά τον πολιτισμό, δηλαδή τον τρόπο ζωής, το φαγητό, τα ρούχα, την αρχιτεκτονική και ουσιαστικά οτιδήποτε άλλο μπορεί να παράγει μια κοινωνία, μπορεί κανείς να παρατηρήσει πολύ μεγαλύτερες πολιτισμικές διαφορές μεταξύ πλουσίων και φτωχών στο ίδιο έθνος-κράτος, παρά μεταξύ ανθρώπων που ζουν σε γειτονικά κράτη, αλλά ανήκουν στην ίδια τάξη. Οι παραδοσιακές στολές για παράδειγμα είναι σε μεγάλο βαθμό επινοημένες. Το φόρεμα που θεωρείται «παραδοσιακή» εθνική ελληνική φορεσιά, είναι αυτό που επινόησε η Δούκισσα Αμαλία - Μαρία - Φρειδερίκη, του Ολδεμβούργου», που μας είναι πιο γνωστή ως «Αμαλία, (1^{η}) Βασίλισσα της Ελλάδος». Διαβάζουμε στη Wikipedia: «Όταν έφθασε στην Ελλάδα ως σύζυγος του βασιλιά το 1837, άσκησε άμεση επίδραση στην κοινωνική ζωή και τη μόδα. Κατάλαβε από νωρίς ότι η ενδυμασία της οφείλει να μιμηθεί αυτή των νέων υπηκόων της, και έτσι δημιούργησε ένα ρομαντικό αυλικό ένδυμα, το οποίο έγινε το εθνικό γυναικείο ένδυμα, γνωστό ως Αμαλία». Το ίδιο ισχύει σε πολλές περιπτώσεις για το φαγητό (βλ. Cyprus delights, κυπριακός καφές).

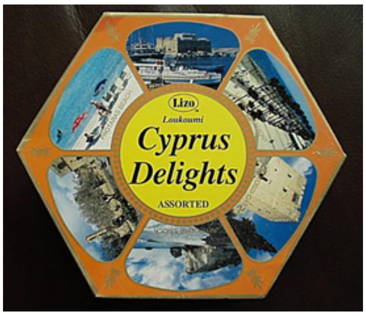
Πρόσφατο φαινόμενο

Το έθνος, λοιπόν, «κατασκευάζεται» κατά περίπτωση: Αλλού με επίκληση στην κοινή γλώσσα, αλλού στη θρησκεία, αλλού στον πολιτισμό, αλλού σε όλα μαζί. Αλλά γιατί κατασκευάζεται και από ποιόν; Έχει να κάνει με την ανθρώπινη φύση; Απαντά σε κάποια ψυχολογική ανάγκη των ανθρώπων να ταυτίζονται σώνει και ντε με κάτι ευρύτερο; Η απάντηση σε αυτό το ερώτημα μόνο ιστορικά μπορεί να δοθεί. Η ιστορία μας δείχνει περίτρανα ότι το έθνος-κράτος όπως το ξέρουμε σήμερα είναι σχετικά νέο φαινόμενο. Οι περισσότεροι ιστορικοί και κοινωνικοί επιστήμονες τοποθετούν χρονικά την εμφάνισή του στην περίοδο της Γαλλικής Επανάστασης, στην οποία τοποθετούν και την εμφάνιση του σύγχρονου καπιταλισμού. Πριν από την εμφάνιση του καπιταλισμού οι κοινωνίες ήταν μεν οργανωμένες σε κράτη, αλλά όπως σημειώνει ο Κρις Χάρμαν, «αυτού του τύπου το κράτος ήταν "εξωτερικό" για τις περισσότερες δραστηριότητες της μεγάλης μάζας του πληθυσμού» και τους άγγιζε μόνο μέσω της φορολογίας κτλ, μέσα από τοπικούς άρχοντες οι οποίοι όφειλαν μια χαλαρή και εύθραυστη υπακοή σε κάποιον μακρινό κρατικό μηχανισμό. «Οι υπήκοοι αυτού του κράτους πίστευαν οτιδήποτε άλλο για τον εαυτό τους, εκτός από το ότι αποτελούν πολίτες, που μιλούν μια κοινή γλώσσα ή που οφείλουν μια κοινή υποταγή σε μια κοινή γεωγραφική οντότητα».

Η ιδεολογία του εθνικισμού προϋποθέτει ότι η εθνική και η πολιτική ενότητα συμπίπτουν, δηλαδή το κράτος (πολιτική ενότητα) να περιλαμβάνει ένα έθνος. Για να επιτευχθεί, όμως, κάτι τέτοιο, θα πρέπει να καλλιεργηθεί μια κοινή εθνική συνείδηση σε όλους τους δυνάμει πολίτες αυτού του έθνους-κράτους. Η Γαλλική Επανάσταση θεμελίωσε την σύγχρονη πολιτική έκφραση του εθνικισμού. Για τους Γάλλους επαναστάτες, η Γαλλική Δημοκρατία ήταν μια και αδιαίρετη. Οι παλιές διοικητικές διαιρέσεις ξεριζώθηκαν βίαια, επέβαλαν την υποχρεωτική στράτευση για όλους τους νέους υπηκόους και, κυρίως, εγκαθίδρυσαν ένα ενιαίο εκπαιδευτικό σύστημα, το οποίο και χρησιμοποίησαν για να προπαγανδίσουν μια μόνο γλώσσα, ούτως ώστε να εκλείψουν οι περιφερειακές διάλεκτοι της Νότιας Γαλλίας, η γλώσσα των Βρετόνων της δύσης και των Γερμανόφωνων των βορείων συνόρων. Η υποχρεωτική εκπαίδευση, λοιπόν, σε μεγάλο βαθμό επινόησε και τυποποίησε τις εθνικές γλώσσες, προσφέροντας έτσι απλόχερα μια αφορμή για τον διαχωρισμό των εθνών.

Εθνικισμός και καπιταλισμός

Ιστορικά, οι κύριοι υποστηρικτές του εθνικισμού υπήρξαν μέλη της αστικής τάξης, δηλαδή επιχειρηματίες και έμποροι και οι διανοούμενοί εκφραστές της αστικής τάξης. Και αυτό γιατί το έθνος-κράτος παρέχει το πλέον ευνοϊκό περιβάλλον για την ανάπτυξη και επέκταση του καπιταλισμού. Για παράδειγμα η συνταγματική και αντιπροσωπευτική διακυβέρνηση συνέβαλε στη θεσμοθέτηση και νομιμοποίηση του οικονομικού μοντέλου της ελεύθερης αγοράς, μέσω του καθορισμού των χρήσεων γης και της προστασίας των δικαιωμάτων στην ιδιοκτησία. Επίσης, πολλές φορές ο εθνικισμός επιστρατεύεται στην υπηρεσία επεκτατικών πολέμων που ανοίγουν νέες αγορές για το κεφάλαιο.



Ήδη από τις αρχές του 20ου αιώνα, ο Λένιν γράφει: «Σ' όλο τον κόσμο η εποχή της οριστικής νίκης του καπιταλισμού ενάντια στη φεουδαρχία ήταν συνδεμένη με εθνικά κινήματα. Η οικονομική βάση αυτών των κινημάτων συνίσταται στο ότι, για την πλήρη νίκη της εμπορευματικής παραγωγής, είναι ανάγκη να κατακτήσει η αστική τάξη την εσωτερική αγορά, είναι ανάγκη να ενωθούν σε κράτος τα εδάφη που ο πληθυσμός τους μιλάει την ίδια γλώσσα, παραμερίζοντας κάθε εμπόδιο για την ανάπτυξη αυτής της γλώσσας και την καθιέρωσή της στη φιλολογία. Η γλώσσα είναι σπουδαιότατο μέσο επικοινωνίας των ανθρώπων. Η ενότητα της γλώσσας και η ανεμπόδιστη ανάπτυξή της είναι ένας από τους σπουδαιότερους όρους της πραγματικά ελεύθερης και πλατιάς, ανάλογης με το σύγχρονο καπιταλισμό, εμπορικής κυκλοφορίας, της ελεύθερης και πλατιάς συγκρότησης του πληθυσμού σε κάθε μια τάξη χωριστά, τέλος είναι ο όρος της στενής σύνδεσης της αγοράς με τον κάθε νοικοκύρη ή μικρονοικοκύρη, πωλητή ή αγοραστή. Γι' αυτό, η τάση (η επιδίωξη) κάθε εθνικού κινήματος είναι ο σχηματισμός εθνικών κρατών, που ικανοποιούν καλύτερα αυτές τις απαιτήσεις του σύγχρονου καπιταλισμού. Προς το σχηματισμό αυτό σπρώχνουν οι πιο βαθιοί οικονομικοί παράγοντες και, για το λόγο αυτό, για όλη τη Δυτική Ευρώπη -κάτι παραπάνω: για όλο τον πολιτισμένο κόσμο- χαρακτηριστικό φυσιολογικό φαινόμενο για την κεφαλαιοκρατική περίοδο είναι τα εθνικά κράτη».

Ακόμη, ο εθνικισμός παρέχει μια «συγκολλητική ουσία» που παραβλέπει τις ταξικές και κοινωνικές διαφορές και εστιάζει στο κοινό έθνος, την κοινή εθνική ταυτότητα, μια έννοια πολύ αφηρημένη και αόριστη. Με την άνοδο των εθνικισμών στην Ευρώπη έγιναν ευνοϊκές μεταρρυθμίσεις για τους εργάτες και τους αγρότες. Από την άλλη, οι πολίτες των νέων εθνών-κρατών, απέκτησαν και πολλές υποχρεώσεις που ήταν διανεμημένες άνισα μεταξύ των κοινωνικών τάξεων, όπως ακριβώς και ο πλούτος. Η «συγκολλητική ουσία» όμως λειτουργεί αποτρεπτικά σε επαναστάσεις και ανατροπές παρόλο που το έθνος-κράτος σαν μορφή κοινωνικής οργάνωσης προωθεί τα συμφέροντα της αστικής τάξης και υπονομεύει αυτά των εργατών και αγροτών. Ειδικά σε περιόδους γενικευμένων οικονομικών κρίσεων, όπου το χάσμα μεταξύ φτωχών και πλούσιων μεγαλώνει, όπως σήμερα, η επίκληση στον εθνικισμό εντείνεται.

Για τον Γκράμσι, ο εθνικισμός «πετυχαίνει» σαν συγκολλητική ουσία μόνο όταν καταφέρει να ενσωματώσει στοιχεία του λαϊκού πολιτισμού (όπως το φόρεμα της Αμαλίας, ο καφές και το λουκουμάκι) και όταν ιδιοποιηθεί το παρελθόν. Λέει λοιπόν ότι η άρχουσα τάξη γίνεται ηγεμονική σε μια κοινωνία, όταν καταφέρει να ενσωματώσει στοιχεία από τον πολιτισμό των «από κάτω», των εργατών και αγροτών και να τα μετασχηματίσει σε κάτι ενιαίο που είναι υπερ-ταξικό, επίσημο και «εθνικό». Όσον αφορά την ιδιοποίηση του παρελθόντος, ένας «πετυχημένος» εθνικισμός πρέπει να ιδιοποιείται ένα (κατά προτίμηση «ένδοξο») παρελθόν. Έτσι, στα δικά μας δεδομένα, συνδέθηκε συνειδητά από εθνικιστές ιστορικούς (βλέπε Παπαρηγόπουλος) το Βυζάντιο με την αρχαία Ελλάδα, για να παραχθεί τελικά μια ιδιαίτερα βολική εθνική αφήγηση με συνέχεια στο χρόνο. Επίσης, μεγάλες ιστορικές προσωπικότητες «εθνικοποιούνται», ακόμη κι αν δεν έβρισκαν την ιδέα ενός εθνικισμού ελκυστική, όπως για παράδειγμα ο επινοητής και υπέρμαχος μιας πανβαλκανικής ομοσπονδίας, Ρήγας Φεραίος.

Η διεθνιστική προοπτική

Γράφουν οι Μαρξ και Ένγκελς στο μανιφέστο του κομμουνιστικού κόμματος: «Οι εργάτες δεν έχουν πατρίδα. Δεν μπορεί να τους πάρεις αυτό που δεν έχουν». Ο εθνικισμός, δημιουργεί μια ψευδαίσθηση κοινού συμφέροντος μεταξύ ανθρώπων διαφορετικών τάξεων. Έτσι, οι μετανάστες εργάτες καθίστανται «εχθροί» των ντόπιων εργατών, παρόλο που στον τρόπο ζωής τους μπορεί να έχουν πολύ περισσότερα κοινά μαζί μας απ' ό,τι τα ντόπια αφεντικά που εκμεταλλεύονται όλους χωρίς διακρίσεις, είτε περισσότερο είτε λιγότερο. Και το κυριότερο, προφανώς και έχουμε κοινό συμφέρον με τους συναδέλφους μας εργαζόμενους από άλλες χώρες. Οι γείτονες καθίστανται επίσης «εχθροί» παρόλο που πίναμε μαζί τον κυπριακό/τούρκικο/ελληνικό/αλβανικό καφέ μέχρι πριν λίγα χρόνια και τρώγαμε παραδοσιακό λουκουμάκι.

Ο καπιταλισμός είναι παγκόσμιο σύστημα. Αυτό σήμερα είναι πιο προφανές από ποτέ. Η απάντηση των εργαζόμενων δεν πρέπει να είναι ο εθνικισμός και ο ρατσισμός, αφού αυτά εξυπηρετούν την διαιώνιση αυτού του καταπιεστικού συστήματος, υπονομεύοντας τα συμφέροντα των καταπιεζόμενων και προωθώντας εκείνα των καταπιεστών. Η απάντησή μας πρέπει να είναι η διεθνιστική προοπτική, η σύνδεση κινημάτων από διαφορετικά κράτη και η σύνδεση των αγώνων μας με τους αγώνες των μεταναστών και των μειονοτήτων. Μόνο με παγκόσμιο συντονισμό, αλληλεγγύη και χωρίς προκαταλήψεις, στη βάση κοινών διεκδικήσεων και συμφερόντων, σε ταξική δηλαδή βάση, μπορούμε να νικήσουμε ένα παγκόσμιο σύστημα.

Ιστορική νίκη, ιστορική ευθύνη της Αριστεράς

Στις 26 του Γενάρη ανατράπηκε η χειρότερη κυβέρνηση που γνώρισε η Ελλάδα μετά τη χούντα. Μια κυβέρνηση τραμπούκων στην υπηρεσία του κεφαλαίου που έχει καταστρέψει τις ζωές εκατομμυρίων ανθρώπων. Ανθρώπων που πάλεψαν σκληρά ενάντια στις πολιτικές φτώχιας με όπλα τις γενικές απεργίες (περισσότερες από 30 την τελευταία τριετία), διαδηλώσεις και τη συγκρότηση πολύμορφων κινημάτων διαμαρτυρίας.



Η επιχείρηση κατατρομοκράτησης του λαού που επιχειρήθηκε το προηγούμενο διάστημα αυτή τη φορά απέτυχε και δύο από τα θεμέλια του συστήματος στην Ελλάδα, η ΝΔ και το ΠΑΣΟΚ, ηττήθηκαν από τα αριστερά και από την προσδοκία της εργατικής τάξης και των καταπιεσμένων να πάρουν πίσω αυτά που τους ανήκουν, δηλαδή τα πάντα. Με αυτό το στόχο θα έχει να αναμετρηθεί η Αριστερά την επόμενη περίοδο και ο δρόμος δεν είναι σπαρμένος με ροδοπέταλα... κάθε άλλο. Οι ναζιστές παραμένουν υπολογίσιμη εκλογική δύναμη και περιμένουν να τους δοθεί η ευκαιρία να σφάξουν ξανά ενώ είναι βέβαιο πως το εγχώριο και ευρωπαϊκό πολιτικό και οικονομικό κατεστημένο θα επιχειρήσει να αντεπιτεθεί με όλα τα μέσα. Γι' αυτό, λοιπόν, δεν επιτρέπεται κανένας εφησυχασμός και καμία οπισθοχώρηση .

Ο ΣΥΡΙΖΑ πλησίασε σε απόσταση μιας ανάσας αλλά δεν καταφέρνει να σχηματίσει κυβέρνηση της Αριστεράς. Τα αναχώματα του συστήματος δούλεψαν και, αν το ΚΚΕ επιμείνει να αρνείται οποιαδήποτε συνεργασία πάνω σε ένα ριζοσπαστικό μεταβατικό πρόγραμμα, τα πράγματα θα γίνουν εξαιρετικά επικίνδυνα. Γιατί η συνεργασία με ένα εθνικιστικό κόμμα που έχει δεσμούς αίματος με την ελληνική αστική τάξη, όπως είναι οι 'Ανεξάρτητοι Έλληνες', δεν προμηνύει τίποτα καλό. Ούτε, βέβαια, τα πάρε-δώσε με το νεοφιλελεύθερο έκτρωμα του 'Ποταμιού'.

Παρ' όλα αυτά οι δυνάμεις της Αριστεράς - ο ΣΥΡΙΖΑ, το ΚΚΕ και η ΑΝΤΑΡΣΥΑ- έχουν μια μοναδική ευκαιρία να ενώσουν τις δυνάμεις τους σε ένα ρεύμα αντικαπιταλιστικής ανατροπής. Μια προοπτική απολύτως εφικτή, γιατί οι άνθρωποι που ζουν στην Ελλάδα με τον ιδρώτα του προσώπου τους έχουν αποδείξει όλα αυτά τα χρόνια ότι δε σταματάνε μέχρι να πάρουν αυτά που τους ανήκουν, δηλαδή τα πάντα.

Θα επιβάλουν στην πράξη τις δεσμεύσεις του 'προγράμματος της Θεσσαλονίκης' για επαναφορά του κατώτατου μισθού στα €751 ευρώ και της 13ης σύνταξης, για επαναφορά των συλλογικών συμβάσεων εργασίας και δωρεάν ιατρική περίθαλψη σε όλους. Και αυτά είναι μόνο η αρχή.

Το ποτάμι -όχι το χάρτινο του Θεοδωράκη, αλλά το ποτάμι της Ιστορίας- δεν γυρίζει πίσω και όλες οι δυνάμεις της Αριστεράς οφείλουν να το συνειδητοποιήσουν και να αναλάβουν τις ευθύνες τους μπροστά στην Ιστορία.

Λίγα λόγια για εμάς

ΓΡΑΝΑΖΙ

Δημιουργήσαμε την οργάνωση Γρανάζι με βάση την πεποίθηση ότι η αντικαπιταλιστική σκέψη και δράση είναι αναγκαίο εργαλείο σε όλα τα μέτωπα στοχεύοντας στη δραστηριοποίηση και όλο και περισσότερων ανθρώπων σε αυτήν την κατεύθυνση.

Στο δρόμο αυτό, δεν βαδίζουμε μόνοι μας. Είμαστε κομμάτι του ντόπιου, ευρωπαϊκού και παγκόσμιου κινήματος που έρχεται σε ρήξη με τον καπιταλισμό και γνωρίζει την αυξανόμενη κινητοποίηση και στήριξη εκατομμυρίων ανθρώπων. Μια κινητοποίηση που φέρει τη συνείδηση της δύναμης του εργατικού κινήματος και των καταπιεσμένων. Μια κινητοποίηση που ανοίγει το δρόμο για την κατάκτηση της πραγματικής δημοκρατίας, της δημοκρατίας που θέλει τους εργαζόμενους και το λαό να αναλαμβάνουν τον έλεγχο σε όλα τα επίπεδα της οικονομικής και κοινωνικής ζωής, να αναλαμβάνουν τον έλεγχο της ίδιας τους της ζωής.

Η Οργάνωση Γρανάζι:

- Παλεύει για την ανατροπή του ταξικού καπιταλιστικού συστήματος και τη δημιουργία μιας κοινωνίας που θα καταργήσει την εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο, παλεύει δηλαδή για τη σοσιαλιστική αλλαγή της κοινωνίας μέσα από την κοινωνικοποίηση των μέσων παραγωγής
- Προβάλλει τον ταξικό προσανατολισμό και το διεθνιστικό χαρακτήρα της
- Υπερασπίζεται τις αξίες της κοινωνικής δικαιοσύνης και της ισότητας και μάχεται ενάντια στο φασισμό, τον εθνικισμό και κάθε μορφή ρατσιστικών και σεξιστικών διακρίσεων
- Υποστηρίζει την οργάνωση της παραγωγής με τρόπο που να υπηρετεί τις κοινωνικές ανάγκες και τις απαιτήσεις για τη διαφύλαξη του φυσικού περιβάλλοντος

facebook.com/Rizospastiki.Aristera

twitter.com/GranaziOrg

http://granazi.org

granazi.org@gmail.com